

EXHAUSTIVE NOTES

ON THE

S. S. L. C. (A Group) Tamil Text 1927.

BY

T. N. Appaniengar,

and

Pandit:- A. Arangaramanujam Pillai.

MADURA.

Price As. 9 only.

To be had of:—

1. The Manager

Harisamaya Divakaram Press.

239, South Marret St. Madura.

2. All Booksellers at Madura.

N. B.— Liberal Commission will be allowed to

Teachers and Booksellers.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேதாராமாஜராயகம்:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி ௩.

அகஷயவசு ஆவணிமீ

பகுதி ௮.

Vol. 3.

August & September 1926.

No. 8

தமிழ்நாட்டில் வழங்கும்

கண்ணபிரான் சரிதங்கள்.

[168-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

2. குருந்தொசித்தது.

கண்ணபிரானது பால சரிதங்களிலே, அப்பெருமான் 'குருந்த மரத்தை ஒசித்த' வரலாறும் ஒன்றாகும். இதனை,—

"பாப்புற்ற, கொல்லைப் புனத்துக் குருந்தொசித்தாற் பாடுதும்"

"கொல்லையஞ் சாரம் குருந்தொசித்த மாயவன்" ௧

"கோகுல மேய்த்தக் குருந்தொசித்தா னென்பால்"

(சிலப். ஆய்ச். குரவை.)

"காமருசீர்த், தண்ணறும் பூங்குருந்தஞ் சாய்த்ததுவம்" (திரிகடுகம்.)

என்னும் சங்ககாலத்துச் சான்றோர் செய்யுட் பகுதிகளாலும்,

"ஆன்குருந்தம்...மேய்த்தொசித்த"

(பொய்கையார்.)

"குருந்த மொன்னெசித் தானெஞ்சென்று ஈடியாடி விழாச்செய்து"

(பெரியாழ்வார்.)

"கொக்கலர்ந்த மலர்க்குருந்த மொசித்த கோவலன்" (திருமங்கையார்.)

என்னும் ஆழ்வார்கள் திருவாக்குக்களாலும் அறியலாம். கண்ண பிரான் யமுனையில் நீராடிவின்ற கோரியரின்துறில்களை ஒருங்கு வாசிக்கொண்டு; அந்நதிக்கரையில் இருந்த குருந்தமரத்தின்மேல் ஏறப்போவதைக் கண்டறிந்தவனும் கஞ்சனால் ஏவப்பட்டவனுமீ

கிய அசுரனொருவன், அப்பெருமானை நலிவதற்காக அம்மாத்தை ஆவேசித்துக் கிடந்தான் என்றும், அஃதறிந்த கண்ணன் அந்த மாத்தை முறித்துப் போகட்டார் என்றும் வரலாறு கூறுவர். “கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவன்” என்ற சிலப்பதிகாரத் தொடர்க்கு— “நம் புனக்கொல்லையைச் சார்ந்தவிடத்து வஞ்சனையால் வந்துநின்ற குருந்தைமுறித்த மாயவன்” என்று அடியார்க்கு நல்லார் பொருள் கூறியதும், அசுராவீஷமான குருந்து என்று ஆழ்வார்கள் பாசுரங்கட்கு, முன்னோர் வியாக்பா னஞ் செய்திருத்தலும் சண்டு அறியத்தக்கன. இனி, சீவக சிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகத்தில்,—

“நீனிற வண்ண னன்று நெடுந்துகில் கவர்ந்து தம்முன்
பானிற வண்ண னோக்கிற் பழியுடைத் தென்று கண்டாய்
வேனிறத் தானே வேந்தே விரிபுனற் றெழுமுனை யாற்றாட்
கோனிற வளையி னார்க்குக் குருந்தவ னொசித்த தென்றான்”

என்ற பாட்டு (180), “வேந்தே! மாபோன் பலதுகில்களைக்கவர்ந்து, தம்முனுகிய பானிறவண்ணன் (பலராமன்) நோக்கின் பழியுடைத் தென்றுகான், தொழுநையாற்றிலே கோவியர்க்குக் குருந்தொசித்தது; இஃது அங்ஙனம் தீது என்றான் என்க” என்ற நச்சினார்க்கினியர் உரையும், குருந்தொசித்த வரலாற்றை மற்றொருவகையாகக் கூறுவனவாகும். “ஒருநாள் யமுனையாற்றிலே நீர் விளையாடிக் கொண்டிருந்த கோவியருடைய துகில்களை யெல்லாம் விளையாட்டு நிமித்தம் கவர்ந்துகொண்டு கரையிலுள்ள குருந்தமரத்தில் ஏறி நின்ற கண்ணபிரான், தம்முடைய முன்னோராகிய பலராமர் அங்கு வருதலைப்பறிந்து, தமது செய்கையை அவர்காணின் தமக்குமிக்க பழியுண்டாகும் என்று நினைத்து, அக்குருந்தமரத்தை முறித்து யமுனையாற்றில் வீழ்ச்செய்து, தாம் கவர்ந்த துகில்களை நீரினின்ற அக் கோவியர் எளிதிற் பெறும்வண்ணம் செய்ததன்றித் தாமும் நீந்தி வேறிடஞ் சென்றார்” என்று சைனர் கூறுவர் என்றும், “ஒசித்த தென்பதற்கு ஒளித்துக்கொண்டதென்று அவர்களில் ஒரு சாரர் பொருள்கூறுவதுண்டென்றும் தெரியவருகின்றன.”*

*மஹாமஹோபாத்யாய: ஐயாவர்கள் பதிப்பித்த சீவகசிந்தாமணி மூன்றம்பதிப்பின் விசேடக்குறிப்பு, 1971-ம் பக்கங்காண்க.

இவ்வாறு, சைனர் கூறும் கதை, முற்கூறிய வரலாற்றோடு மாறுபடுவதுமட்டுமன்றி, சிந்தாமணிப் பாட்டின் உள்ளீடான கருத்தை மிகுப்படுத்திக் கூறுவதுமாகும். ஆயினும் பலராமர் வருதலையறிந்து, கோவியரது மானங்காக்கக் கண்ணன் குருந்தொசித்துத் தம் செயலை அவரறியாமற் செய்தார் என்ற அளவிலுள்ள வரலாறு, தமிழ் நாட்டிற் பழங்காலத்தில் வழங்கியதென்றே இப்போது தெரியவருகின்றது. அகநானூற்றில் 59-ஆம் பாட்டாகவும் மதுரை மருதனிளநாகனார் என்ற சங்கப்புலவர் வாக்காகவும் உள்ள பாடற் பகுதி அடியில் வருமாறு:—

“வடாஅது, வண்புனற் றெழுமுனை வார்மண லகன்றுறை
அண்டர் மகளிர் தண்டழை யுடஇயர்
மாஞ்செல மிதித்த மாஅல் போலப்
புன்றலை மடப்பிடி யணிஇய ரங்குழை
நெடுநிலை யாஅ மொற்றி நனைகடிட்
படிஞியிற் கடியுங் களிநே”

எனக்காண்க. “வடக்கணுள்ள யமுனையாற்றின்துறையிலே நீராடி நின்ற கோபியர், தழையை உடுத்து மானங்காத்தற் பொருட்டு மாத்தை வளைத்துக் கொடுத்த திருமலைப்போல, களிறுனது தன் பெண்பாணை உண்ணுர்படி யாமரத்தை வளைத்துக்கொடுத்துத் தன் கன்னத்து மதநீர்ப்படியும் வண்டுகளைக் கடியாதிற்கும், கணவர் சென்ற வழியின்கண்; அவர் இதுகண்டு மேற்செல்லாது திரும்புவார்” என்று—தலைவன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட கிழத்திக்குத் தோழி சொல்லிபதாக அப்புலவர் கூறுகின்றார். “அண்டர், மகளிர் தண்டழை யுடஇயர்-மாஞ்செல மிதித்த மாஅல்” என்ற இதன் வரலாற்றைப்பற்றி அகநானூற்றின் பழையவுரைகாரர் எழுதுவது அடியில் வருமாறு:—

“ஆயர்பெண்கள் குளியாநின்றார்களாக, அவர் இட்டு வைத்த துகிலெல்லாம் பின்னை எடுத்துக்கொண்டு குருந்தமரத்து ஏறினாராக, அவ்வளவில் நம்பிழத்தபிரான் வந்தாராக, அவர்க்கு ஒருகாலத்தே கூடமறைதற்கு மற்றொரு வழியின்மையின், ஏறியின்ற குருந்தமரத்துக் கொம்பைத் தாழ்த்துக் கொடுத்தார், அதற்குள்ளே அடங்கி மறைவாராக. அவர் (பலராமர்) போமளவும் தானையாகவுடுக்கத் தாழ்த்தார் என்பாருமுளர்.....ஒற்றி-வளைத்து,” எனக் காண்க.

கிய அசுரனொருவன், அப்பெருமானை நலிவதற்காக அம்மரத்தை ஆவேசித்துக் கிடந்தான் என்றும், அலிதறிந்த கண்ணன் அந்த மரத்தை முறித்துப் போகட்டார் என்றும் வரலாறு கூறுவர். “கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவன்” என்ற கிண்பதி காரத் தொடர்க்கு— “நம் புனக்கொல்லையைச் சார்ந்தவிடத்து வஞ்சனையால் வந்துசின்ற குருந்தைமுறித்த மாயவன்” என்று அடியார்க்கு நல்லார் பொருள் கூறியதும், அசுராவில்டமான குருந்து என்று ஆழ்வார்கள் பாசுரங்கட்கு, முன்னோர் வியாக்பா னஞ் செய்திருத்ததும் சண்டு அறியத்தக்கன. இனி, சீவக சிந்தா மணி, நாமகளிலம்பகத்தில்,—

“நீனிற வண்ண என்று நெடுந்துகில் கவர்த்து தம்முன்
பானிற வண்ண னெக்கிற் பழியுடைத் தென்று கண்டாய்
வேனிறத் தானே வேந்தே விரிபுனற் றெழுநீன யாற்றிட்
கோனிற வனையி னுக்குக் குருந்தை நெடுசித்த தென்றான்”

என்ற பாட்டு (180), “வேந்தே! மாயோன் பலதுகில்களைக்கவர்த்து, தம்முனாகிய பானிறவண்ணன் (பலராமன்) கோக்கின் பழியுடைத் தென்றுகான், தொழுநீனயாற்றிலே கோவியர்க்குக் குருந்தொசித் தது; இஃது அங்ஙனம் நீது என்றான் என்க” என்ற நச்சினுர்க் கிரியர் உரையும், குருந்தொசித்த வரலாற்றை மற் றொருவகை யாகக் கூறுவனவாகும். “ஒருநாள் யமுனைபாற்றிலே நீர் விளையாடிக் கொண்டிருந்த கோவியருடைய துகில்களை யெல்லாம் விளையாட்டு சிமித்தம் கவர்த்துகொண்டு கரையிலுள்ள குருந்தமரத்தில் ஏறி சின்ற கண்ணசிரான், தம்முடைய முன்னோராகிய பலராமர் அங்கு வருகையறிந்து, தமது செய்கையை அவர்காணின் தமக்குமிக்க பழியுண்டாகும் என்று நினைத்து, அக்குருந்தமரத்தை முறித்து யமுனைபாற்றில் வீழ்ச்செய்து, தாம் கவர்த்த துகில்களை நீரினின்ற அக் கோவியர் எளிதிற் பெறும்வண்ணம் செய்ததன்றித் தாமும் நீந்தி வேறிடஞ் சென்றார்” என்று சைனர் கூறுவர் என்றும், “ஒசித்த தென்பதற்கு ஒளித்துக்கொண்டதென்று அவர்களில் ஒரு சாரர் பொருள்கூறுவதுண்டென்றும் தெரியவருகின்றன.”*

சமஸ்தாமஹோபாத்யாய: ஐயாவர்கள் பதிப்பித்த சீவகசிந்தாமணி மூன்றாம் பதிப்பின் விசேடக்குறிப்பு, 1971-ம் பக்கக்காண்க.

இவ்வாறு, சைனர் கூறும் கதை, முற்கூறிய வரலாற்றோடு மாறுபடு வதுமட்டுமன்றி, சிந்தாமணிப் பாட்டின் உள்விடான கருத்தை மிகைப்படுத்திக் கூறுவதுமாகும். ஆயினும் பலராமர் வருதலை யறிந்து, கோவியரது மானங்காக்கக் கண்ணன் குருந்தொசித்துத் தம் செயலை அவாறியாமற் செய்தார் என்ற அளவிலுள்ள வரலாறு, தமிழ் நாட்டிற் பழங்காலத்தில் வழங்கிவந்தென்றே இப்போது தெரியவருகின்றது. அகநானூற்றில் 59-ஆம் பாட்டாகவும் மதுரை மருதனிளநாகனார் என்ற சங்கப்புலவர் வாக்காகவும் உள்ள பாடற் பகுதி அடியில் வருமாறு:—

“வடாஅது, வண்புநற் றெழுநீன வர்மண வகன்றுறை
அண்டர் மகளிர் தண்டழை யுடையர்
மாஞ்செவ மிதித்த மாஅல் போலப்
புன்றலை மடப்பிடி யணிஇய ரங்குழை
நெடுநிலை யாஅ மொற்றி னனைகடிட்
படிஞ்சிந்த கடியும் களிதே”

எனக்காண்க. “வடக்கணுள்ள யமுனைபாற்றின் துறையிலே நீராடி சின்ற கோவியர், தழையை உடுத்து மானங்காத்தற் பொருட்டு மரத்தை வளைத்துக்கொடுத்த திருமலைப்போல, களிறுனது தன் பெண்யானை உன்னுர்ப்படி யாமரத்தை வளைத்துக்கொடுத்துத் தன் கன்னத்து மகரீர்ப்படியும் வண்டுகளைக் கடியாசிற்கும், கடாவர் சென்ற வழியின்கண்; அவர் இதுகாண்டு மேற்செல்லாது திரும்புவர்” என்று—தலைவன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட கிழத்திக்குத் தோழி சொல்லிபதாக அப்புலவர் கூறுகின்றார். “அண்டர் மகளிர் தண்டழை யுடையர்-மாஞ்செவ மிதித்த மாஅல்” என்ற இதன் வரலாற்றைப்பற்றி அகநானூற்றின் பழையவுரைகாரர் எழுதுவது அடியில் வருமாறு:—

“ஆய்ப்பெண்கள் குவியாநின்றார்களாக, அவர் இட்டு வைத்த துகி லெல்லாம் பின்னை எடுத்துக்கொண்டு குருந்தமரத்து ஏறினாராக, அவ்வளவில் நம்பீழத்தயிரான் வந்தாராக, அவர்க்கு ஒருகாலத்தே கடமறைதற்கு மற் றொரு வழியின்மையின், ஏறிசின்ற குருந்தமரத்துக் கொம்பைத் தாழ்த்துக் கொடுத்தார், அதற்குள்ளே அடக்கி மறைவாராக. அவர் (பலராமர்) போமன லும் தானையாகவுகிக்கத் தாழ்த்தார் என்பாருமுளர்.....ஒற்றி-வளைத்து,” எனக் காண்க.

இதனால் கோவியர் துகில்களைக் கவர்ந்தபின் எதிர்ப்பட்ட பல தேவர் காணாவகை அம்மகளிர் ஒருங்குமறையும்படி கண்ணன் குருந்தமரக் கொம்பை வளைத்துக்கொடுத்தார் என்பதே. சங்க காலத்து வழங்கிய கதைபாதல் தெரியலாம். 'தண்டழை உடையார்' என்பதனால், முன்பே துகில்கவர்ப்பட்டமை பெறப்படும். பிடியுண் னும்படி களிறு யாமரக்கொம்பை ஒற்றி (-வளைத்துக்) கொடுத்த செயலுக்குக், கண்ணன் மாஞ்செல மிதித்ததைப் புலவர் உவமை கூறுதலால், 'குருந் தொசித்தது' என்பதற்குக் குருந்தமரக் கொம்புகளுள் மறையும்படி அதனை வளைத்துக் கொடுத்தது என்பதே பொருளாதல் தெரியலாம். ஆகவே, "தொழுனையாற்றுட், கோனிற வளையினூர்க்குக் குருந்தவ னொசித்தது" என்று சிந்தாமணியுடையார் கூறியதும், மேற்கூறிய அகநானூற்று வரலாற்றையே யன்றிப் பிறிதன்றென்பதும், அதனால், ஒசித்தல் என்பதற்கு முறித்தல், ஒளித்தல் என்று பிறர் - அம் பொருள்கள் ஏற்புடையனவல்ல என்பதும் தெளிவாதல் காண்க.

"துண்கருமை கொண் டொசிந்து,"

(சீவக. 166)

"வாயருகு வந்தொசிந்து"

(ஐடி 595)

என்ற தொடர்களால், ஒசித்தல் வளைத்தற் பொருளில் வருதலின் ஈண்டு ஒசித்தல் வளைத்தலேயாம் என்க. நச்சினூர்க்கினியர், மேற்குறித்த சிந்தாமணித்தொடரின் பொருளையும் கதையையும் விளங்கவைத் திலராயினும், சங்கச்செய்யுள்களின் சொற்பொருள் வழக்குக்களைப் பெரிதும் தழுவிப்பாடுவதையே இயல்பாகவுடைய சிந்தாமணியாசிரியர், ஈண்டும் அகநானூற்றுத் தொடரில் அமைந்த வரலாற்றை உட்கொண்டே பாடலாயினர் என்று கொள்ளத் தடையில்லை. "கொல்லைப்புனத்துக் குருந்தொசித்த மாயவன்" "கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவன்" என்று இளங் கோவடிகள் கூறிய தொடர்களும், அவ்வகநானூற்று வரலாற்றின் வேறுபட்ட கதையுடையனவாகக் கொள்ளவேண்டுமெனவல்ல. இத்தொடர்கட்கு அடியார்க்கு நல்லார் கொல்லைப் பக்கத்தில் வஞ்சனையால் வந்து நின்ற குருந்தை முறித்துப் போகட்ட மாயவன்" என்று பொருள் கூறின ரேனும், "யமுனையாற்றுப் பக்கத்ததான முல்லை நிலத்துக் குருந்த

மரத்தைக் கோவியர்க்காக வளைத்த கண்ணன்" என்று, முன் வழக்குக்கு இயைய, இவற்றுக்குப் பொருள்கொள்ள இடமுண்டென்றே சொல்லலாம்.

இவ்வாறு பலராமர் காணமைப்பொருட்டுக் கண்ணன் தழைத்த குருந்தங்கொம்பை வளைத்துக்கொடுத்து ஆயர் பெண்களின் மானங்காத்த வரலாறுமுழுதும் பழைய தமிழ்ச்செய்தியேயன்றி வடநூல்வழக்குடையதன்று. பாகவத முதலிய புராணங்களில் மார்கழி நோன்புக்காகக் காலையில் யமுனையுள் நீராடி நின்ற கோவியரது துகில்களையெல்லாம் வாரிக்கொண்டு கண்ணன் ஏறிய மரம் கடம்பு என்றே கூறப்பட்டுள்ளது.

"அமிழ்திற் றேன்றிய வம்மலர்த் திருமக னேய்ப்ப

இமிழ்தி ரைப்புன லாமும் வின்னகை மடவார்

உமிழ்நி லாத்திகழ் பூந்துசி லொருங்குகைக் கொண்டு

கமழ லந்துறைக் கடம்பின்மே லேறினன் கண்ணன்"

என்றார் செவ்வைச்சுவோரும் (பாகவத. கோவியர் துகில் கவர். 18.) அன்றியும், அக்கடம்பு அசுராவிக்ஷடமானதென்று கூறாமல், கண்ணன் திருவடிதீண்டப்பெற்றதனால் நற்கதி பெற்றதாக அப்புராணங்கள் கூறுகின்றன. ஆயினும், வாதராசர் அருளிய பாகவதம், கூறைகொள்படலத்திலே,—

"விரைவினில்வந் தாய்ச்சியர்பொற் கலைகள் வாரி

வெறியமலர்க் குருந்தேறி நகைத்து நின்றான்"

"அம்பர மெல்லாம் வாரி யழகிய குருந்தி னேறும்

உம்பர்கள் பெருமான் நன்னை"

(26, 27.)

என்று, கண்ணன் கூறைகொண்டேறிய மரம் குருந்தென்று கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கூற்றுக்கு ஆதாரமான வடநூல் யாதோ தெரிந்திலது. மேற்கூறிய அகநானூற்று வரலாற்றைத் தழுவி யசரித்திரம் இப்பாகவதத்தும் இல்லையாயினும், "குருந்திடைக் கூறைபணியாய்" என்ற ஆழ்வார் பாசரத்துக்கு ஏற்றவாறு அமைந்திருத்தல் அறியத்தக்கதாகும். இவற்றால், கண்ணன் குருந்தொசித்ததுபற்றித் தமிழ்நாட்டிலே பழங்காலத்தில் வழங்கிய வரலாறு இஃதென்பது அறியலாம். (தொடரும்.)

மு. இராகவையங்கார்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ண வைபவஸங்கிரஹம்.

[ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸர் எழுதியது.]

தென்திசையில் காஞ்சி பென்னும் புண்ணியமான தொன்னகரம் ஒன்றுண்டு. அது பூமிப்பிராட்டிக்குக் காஞ்சி பூஷணம் போன்று மிக்கஸோபையைத் தந்து விளங்குவதனால் யதார்த்தமான பெயரையுடையதுபோலும். 'ஸத்யவ்ரத மென்னும் புண்ய கேசுத்ரத்தில் ஒரு தர்மம் செய்தாலும் அது உடனே நூறாயிரமாகப் பலன் பெறுவிக்கும்' என்னவமைந்த [ஸத்யவ்ரத] கேசுத்ரத்தில் வேகவதியாற்றின் வடகரைபில் ஸத்துக்களால் நிறைந்து விளங்காநிற்கும் அக்கச்சிமாநகரம். "முத்திதரும் நகரேழில் முக்கியமாக கச்சி" என்று போற்றப்பெற்றதும், எம்பெருமானாகந்தருளின பதினெட்டு திவ்யதேசங்களையுடையதும் அவ்வழகிய நகரமேயாகும்.

இவை போல்வன பல சிறப்புக்களையுடைய அக்கச்சிமாநகரில், எம்பெருமானார் நியமித்தருளின எழுபத்துநான்குஸிம்ஹாஸநாதி பதிகளுள் ஜ்ஞாந பக்தி விரக்திகளால் ப்ரஸித்திபெற்றவரும், வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசாரியர் முதலான ஆசார்யர் கட்டுக்குக் குலகூடஸ்தருமான ஸ்ரீ முடும்பைநம்பிரின் திருவம்ஸத்தில் திருவவதரித்தவரான அநந்தாசார்யர் என்ற மஹான் ஒருவர் எழுந்தருளியிருந்தார். அவர், ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவே யுடைய எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைகளையே திருவுள்ளத்தில் சிந்திப்பவராய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணஸம்பந்நராய் விரக்தராய்ச் சிறந்த சரிதைகளையுடையராய் இருந்தார்.

அவருடைய தேவியான ஆண்டாள்பக்கல், ஸ்ரீ ஹஸ்திஸை லனிகரோஜ்வல பாரிஜாதனை பேரருளாளன் உலகத்தைவாழ்விக்க வந்து பிறந்தருளினான். ராமக்ருஷ்ணாய்வதாரங்கள் பல பண்ணியும்

திருந்தாத வுலகமானது பராங்குஸ பரகால யதிவராதிகளுடைய அவதாரங்களினால் நன்கு திருந்தக் கண்டமையால், பரமபுருஷனாயிருப்பதிலுங்காட்டில் ஆசார்யருபேண அவதரிப்பதில் பேரருளாளனுக்கு மிக்க குதூஹலம் கிளர்ந்ததுபோலும்! ஆனதுபற்றியே ஆசார்யருபேண வந்துபிறக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டான். கலிதொடங்கி நாலாயிரத்துநூற்றுமுன்றுவது ஆண்டாகிய பிலவவருஷத்தில் ஆடி மாதத்தில் க்ருஷ்ணபக்ஷசதுர்த்தசியில் வியாழக்கிழமை புஷ்யபக்ஷத்திரத்தில் க்ரஹங்களெல்லாம் உத்தமஸ்தானத்தில் இருக்கப் பெற்ற சிறந்தமுஹூர்த்தத்தில் ஆண்டாள், ரத்நம்போன்ற புத்ரனைப் பெற்றாள். அந்தப் புத்ரரத்நம் அவதரித்த காலத்தின் சீர்மையைப்பற்றி முன்னோர் மொழிந்தருளின இரண்டு ச்லோகங்கள் இங்கே அறுஸந்திக்கத்தக்கன:—

“கருஷெ நவாவநெவ்வஸாநடிசுபெத ககடா,
வகெஷெனெ மாராவாஸரெ கலிதியாவுகெ
ஸாராணா மாரொஃ! ஸ்ரீவதா நயலிநாஸீ தகிரண்:
ஸ்ராத்யைமபாபாடிஃ காணுரோவிரலுடிபாடி
பேரிதஃ ஸ்ரீவாழிஷ்குஜாராஃ”

“யஜாழிஷ்கரமாரொராவதாரமெதா:
சுஷாபாவிஜமபெகமாரொரிஹாலீகா
வாஷ்யம் ததவூஷமபெகமாவாஷ்யஸாஃ
நபநம் தபெவ மாராவாஸரஸஜபெத”

இங்ஙனே பிறந்த புத்ரரத்நத்தை நோக்கும் பெரியோர்களை வரும் 'பேரருளாளனே இங்கு அவதரித்தனன்கொல்! கூரத்தாழ்வானே அவரித்தார்கொல்!' என்றிங்ஙனே உத்ப்ரேக்ஷித்துப்பேசி உகந்தனர். பிறகு திருத்தகப்பனூரால் உரியகாலத்தில் ஜாதகர்மஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பெற்று, 'ஹஸ்த்யத்ரிநாதரண்ணை' என்று திருநாமமும் சாத்தப் பெற்று, அந்நப்ராசந செளளோபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களையும் காலகாலத்தில் பெற்று, அத்திருக்குமாரர் வேதவேதாங்கங்களையும் நியமங்களுடன் அதிகரித்து வேதாந்தக்கடலில் அவகாஹிக்க ஆவல்கொண்டிருந்தார்.

அதனால் அவர் திருமலைமால் திருமணியாய்ச்சிறக்க வந்த தூப் புல் வேதாந்ததேஸிகனுடைய திருக்குமாரரான நயநவரதாசாரியப் பக்கல் ஸ்ரீபாஷ்யம்முதலிய வேதாந்தக்ரந்தங்களைபெல்லாம் அடைவே அதிகரித்தார். பிறகு ஸாஸ்த்ரமுறையின்படி க்ருஹஸ் தாசராமத்தை ஸ்வீகரித்தருளி, அடிபணிந்தோர்க்கு அத்யாத்ம ஸாஸ்த்ராதிகளை ஒதுவித்துக்கொண்டு, நாடோறும் பேரருளாளனுக் குச்சாலக்கிணற்றினின்று திருமஞ்சனம் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்துக் கொண்டு இங்ஙனே ஆந்தமயமான போதுபோக்காக அண்ணு சில காலம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இங்ஙனமிருக்கையில், ஸாகல்யமல்லென்பானொருவனுடைய தூர்ப்போதனையினால் தூண்டப்பட்ட ந்ருஸிம்ஹமிச்சரன் என்னும் ஓர் மாயாவாதி வாதப் போரில் வெற்றிபெற நினைத்து வடநாட்டில் நின்று பெருமாள்கோயிலுக்கு வந்தான். பலபலவண்டிகளில் புத் தசச்சுமைகளை ஏற்றிக்கொண்டு சீடர்களுடன் கச்சிக்கு வந்த அவன் அங்கு நயநவரதாசாரியர் ஸித்தாந்தஸ்தாபகராய் வீற்றிருப் பதையறிந்து, 'வல்லீராகில் என்னை வென்று ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தா பித்துக்கொள்ளும் பார்ப்போம்' என்று ஓர் தூதுவனை அவரிடம் அப்பினான்; 'வாதப்போரில் தோற்பவன் வெற்றிபெற்றவர்க்கு ஸிஷ்ய னாகக்கடவன்' என்று தான் கொண்ட கொள்கையையும் தெரிவித் தான்.

இங்ஙனே தூதுவன்முலமாக வாதத்துக்கு அழைக்கப்பட்ட அவ்வாசிரியர் ஸிஷ்யமண்டலிகளுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் போது அந்த ஸிஷ்யர்கள்பக்கல் ஸாபிப்ராயமாகத் திருக்கண்ணோ க்கம் வைத்தருளினார். கருத்தறிந்த அவர்கள் 'இக்காரியத்துக்கு நாமோகடவோம்' என்று அஞ்சி ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் நோக்கிச் கொண்டு வெறுமனே யிருக்க, அண்ணு விநயமுடன் கூப்பினகைய ராய் அந்தக்கோஷ்டியில் நின்று எழுந்தனர். 'இக்கைங்கர்யத்தை அடியேனுக்கு நியமித்தருளவேணும்; ஸ்வாமியின் திருவருளால் குறையொன்றும் வராது என்று ஸாந்தமாக விண்ணப்பமும் செய்தார்.

இங்ஙனே னதர்யமாகச் சொல்லாநின்ற இவரை நோக்கிப் பெருமகிழ்ச்சிகொண்ட ஆசிரியர், சடக்கென எழுந்து நாலடி அணுசிச் சென்று, அண்ணுவை வாரிப்பிடித்தணைத்து, கோஷ்டி யிலுள்ள சிஷ்யவர்க்கங்களை நோக்கி 'முன்பு நம்தேசிகனார் நமக் கருளிய வரத்தின்படியே இன்று நமக்கு ஜ்ஞாநபுத்ரன் வாய்த்தான் காண்மின்; உலகம் சிறந்த புகழை உண்டாக்கும்வனாப்து இவன் நமக்கு' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அண்ணுவையும் பலவர் முகக் கொண்டாடி ஆசீர்வாதங்களும் செய்தருளி, ஒரு வெற்றிக் கையில் ஹபக்ரீவபீஜாகூடாததையெழுதி உட்கொள்வித்து, 'நம் இராமா நுசனுடைய தர்சனம் தழைத்தோங்கும்படி இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களுடன் சென்று அந்த மாயாவாதியை வென்று வாரும்' என்று நியமித்து அனுப்பியருளினார்.

அங்ஙனமே அண்ணுவும் ஆசார்யநியமந்ததை சிரஸாவலித்துப் புறப்பட்டுப் பல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடன் எழுந்தருள, இவருடைய இளமையைக் கண்ட அந்த ந்ருஸிம்ஹமிச்சரன் அந்தோ! இச்சிறுவ னோ நம்மோடு வாது செய்பவல்லவன்? என்று புன்மையாகக்கரு திச் செருக்குடன் பரிஹஸித்துகின்றான். ஆயினும் அருகே வந்து வாதயுத்தஸந்தத்தராக வீற்றிருந்த அண்ணுவை நோக்கி அந்த மாயாவாதி "வாரீர் 'விவாகச்ச விவாஹச்ச ஸமயோரேவ சோபதே' என்று சாஸ்த்ரமிநுப்பதால் விஷமவயஸ்கரான உம் மோடு நான் வாதுசெய்ய விருப்புகின்றிலேன்; ஆனால் உமது புத்தி யின்நிலைமையைக் கண்டறிவதற்காகச் சிறிய கேள்வியொன்று கேட்பேன்" என்று கூறினான். அதைக் கேட்ட அண்ணு, "இந்த வீண்கொக்கரிப்பினால் என்ன பயன்? இங்கே நாம் மல்லயுத்தம் செய்யவந்தோமல்லோம்; அந்தணர்க்கு ஞானம்பெருமையே முக் கியமாக நோக்கத்தக்கது; வயதைப்பற்றி விசாரம் எதற்காக?" என்று கூற, அந்த வாதி சிரித்துக்கொண்டே 'காபூர்வ:' என்றான்; உடனே அண்ணு 'காஞ்சீபூர்வ:' என்றார். அதைக்கேட்ட அவ்வாதி யானவன் தன்குதுக்குத் தோலாதவிடையணித்த வீர்பாட்டைக் கண்டு கவிழ்தலையிட்டு நிற்கவே, பிறகு அண்ணு அவனைநோக்கி 'இனி வாதம் தொடங்கலாமே' என்றார்.

பிறகு இவர் வாதம் நிகழ்கையில் அண்ணா விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தப்ரக்ரிபைகளைப் பலமுகமாக உபர்ப்பவித்து, ப்ரதிபக்ஷி யின் குசோத்யங்களையும் ப்ரமாணதர்க்கங்களாலே பறக்கடித்து அநாயாஸமாக ஸித்தாந்த ஸ்தாபனம் செய்தருளினார். பிறகு அந்த வாதியும் தனது மாயாவாதங்களைவிரிவாக எடுத்துக் கூறி, விசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தத்தில் தூஷணங்களையும் ஏறிட்டான். இங்ஙனமாகக் கோடி ப்ரதிகோடிகள் நெடுங்காலம் நடந்துகொண்டிருக்க, ஸபையோர்களும் ஆரந்தமாகக் கண்டுகொண்டிருக்க, அந்த வாதியானவன் மேல் கோடிதோன்றப் பெறாமல் வெள்கி வாய்முடிநின்றான். அப்போதே 'ஹஸ்திகிரிநாதரண்ணு வெற்றிபெற்றார்' என்கிற ஜயகோஷமானது அந்த ஸபையில் கிளர, ந்ருஸிம்ஹமிச்சரனும் அண்ணாவை நோக்கி ஸாஷ்டாங்கமாகதண்டன்ஸமர்ப்பித்து, தேவரீருக்கு விஜயமும் அடியேனுக்குப் பராஜயமும் மெய்யே ப்ராப்தமாயிற்று; முற்கூறியபடி அடியேன் தேவரீருக்கு அடிமைப்படக்காத்திருக்கிறேன்; பகவதஸங்கல்பம் இங்ஙனே அமைந்தது; இனி அடியேனுக்கு ஐதாதுசாஸனம் செய்தருளவேணும், என்று ப்ரார்க்க்திக்ச, அண்ணாவும் அந்த ந்ருஸிம்ஹமிச்சரனைக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் உடன் சூழத் தம் ஆசிரியர் திருமாஸிகையேற எழுந்தளிஞர்.

நயனராசார்யரும் முன்னமே செய்திகளைத் தெரிந்து கொண்டு மிகவும் மகிழ்ந்து எதிர்கொண்டெழுந்தருளி அண்ணாவைத்தழுவி யணைத்து, பிறகு அவர்முகமாக, வாதப்ரகாரங்களையும் ந்ருஸிம்ஹமிச்சரனுக்குண்டான ஸத்புத்தியையும் கேட்டுணர்ந்து போரவுகந்து அனைவரையும் திருவோலக்கமாக உட்காருவித்து, உன்னருகித் தழுத்தருளிடன் அண்ணாவை நோக்கி, "இப்போது நம் ராமாநுஜ தர்சனம் உம்மால் ஸம்ரக்ஷிக்கப்பட்டதனால் உமது புகழ் உலகம் நிறைந்ததாயிற்று; இது முதலாக உமக்கு 'பிரதிவாதிபயங்கரர்' என்ற விருது நீழி விளங்கக் கடவது; இனி இந்த ந்ருஸிம்ஹ மிச்சரன் உமக்கு வலக்கைபோன்ற அந்தரங்கசிஷ்யனாயிருந்து உசாத்துணை யாகக் கடவன்; நானே 'சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன்நான் இனியுனது, வாயலகி வின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே' என்ன

வேண்டும்படி போரவும் தளர்ந்தேனாகையால் இனி நீரே தர்சநநிர் வாஹகராகக்கடவீர்; இன்றளவும் ஸ்ரீமந்நாதயாமுந யதிவராதிகளால் ஸம்ரக்ஷிதமாய் வந்த இத்தர்சனம் இனி உம்மால் விசேஷமாகத் தழைத்தோங்கக்கடவது" என்று சோதிவாய்திறந்து நியமித்தருளினார். 'இங்ஙனே ஆசிரியர் அருளிச்செய்தது ஒக்கும் ஒக்கும்!!' என்று பேசுவார் பலரும், 'ஒளசிதயமறிந்து அருளிச்செய்தபடி அழகிதாயிருந்தது' என்று கொண்டாடுவார்பலருமாய் அத்திருவோலக்கம் நல்ல பொலிவு பெற்றது.

பிறகு நயனராசாரியர் பேரருளாளனை ஸேவித்துவரத் திருவுள்ளம்பற்றி, அண்ணாவைபுங் கூடஅழைத்துக்கொண்டு மற்றுமுள்ள சிஷ்யர்களுடனும் புறப்பட்டெழுந்தருளி திருவநந்த ஸாஸ்ஸில் திருவடிதிருக்கைகளை சோதித்துக்கொண்டு க்ரமேண ஹஸ்திகிரிக்கெழுந்தருளி கர்ப்பக்ருஹத்தினுள்புக்குப் பேரருளாளனைத் தொழுது, திருவடிதொடங்கித் திருமுடியிருக அதுபவித்து 'உள்ளெலா முருகிக் குரல்தழுத் தொழிந்தேன் உடம்பெலாங் கண்ணநீர் சோர, நள்ளிருளளவும் பகலும்நா னழைப்பன்' என்னும்படியான நிலைமையில் தின்று வாயார வாழ்த்துகையில், பேரருளாளன், 'பிரதிவாதிபயங்கரரே' என்று அண்ணாவுக்கு அர்ச்சகமுகேந் அருள்பாடிட்டு, "வாரீர்! உலகநன்மைக்காக நாம் வெளியிட்டதும் நாதமுநி ப்ரப்ருதிகளாலேசேமிக்கப்பட்டு வந்ததுமான தர்சனம் இப்போது உம்மால் களைதீர்ந்து நிலைநின்றது காணும்; மஹாகுணசாலியான இந்த ந்ருஸிம்ஹமிச்சரனை நாம் உமக்கு சிஷ்யனாக்கித்தந்தோம்; நீர் இவனை உசாத்துணைகொண்டு ப்ரதிபக்ஷிநிராஸ பூர்வகமாக இந்த ஸத்தர்சனத்தை நோக்கிக்கொண்டு போரீர்" என்று நியமித்தருளி, பின்னும் நயனராசார்யர்க்கு அருள்பாடிட்டு, "வாரீர் வரதாரியரே! நீர் போரத்தளர்ந்தீர்; இனி தர்சநஸ்தாபனகங்கர்யபாரத்தை இந்த ஜ்ஞானபுத்ரன்தலையிலே ஏறிடக்கடவீர்; வழிவழுவாது இவன் நிரவஹித்துக்கொள்ள வல்லவனே கிடர்" என்று நியமித்தருளி, அவர்க்கும் அண்ணாவுக்கும் தீர்த்தம் திருமலை திருப்பரிவட்டம் ஸ்ரீசடகோபன் ஸாதித்து ஸத்கரித்து விடைகொடுத்தருளினான்.

இவ்வாறு உலகேத்துமாழிப் பான்த்தியூரானருளிய திருவண்ணைய சிரஸாவணித்து மகிழ்ந்து மீண்ட நயனாராசார்யரும் அண்ணாவும் தம் தம் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளினர். பிறகு அண்ணா ஆசாயநியமந்ததாலே ந்ருனிம்ஹமிச்சரணப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களாலே பாவநனாக்கி ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநமான அர்த்தவிசேஷங்களையும் உபதேசித்தருள, அவனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸார்வபௌமனாய் ஸர்வாத்மநாஸ்வாசார்ய பாதந்த்ரனாய்க் காலக்ஷபம் செய்துகொண்டு வாழ்ந்து வந்தான். ப்ரதிவாதிபயங்கரர் என்று உலகமெங்கும் இலகிய நிகரிப்புதழ்பெற்ற அண்ணாவும் இங்ஙனம் சிஷ்யர்களை ஒதுவித்துக் கொண்டும் பேரருளாளனுக்கு அநவரதம் பணிவிடைகள் செய்து கொண்டும் பரமாதந்த பரவசராகப் பெருமாள்மேலேயில் வாழ்ந்துவந்தார்.

இங்ஙனே சில வருஷங்கள் கடந்தபின், நயனாராசார்யர் இந்த இருள்தருமாளுதத்தை விட்டுத் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளத் திருவுள்ளம்பற்றி அண்ணாவையும் மற்றுமுள்ள சிஷ்யவர்க்கங்களையும் நோக்கி, “அன்பர்களே! இந்த ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடந்து பரமபதத்திலே போய்ப் பெருமானைத் தொழ விரும்பியிருக்கு மெனக்கு விடைகொடுக்கவேணும்; வாரீர் அண்ணாவே! நீர் ஸ்ரீபாஷ்யத்தை இவ்வுலகில் விசேஷமாக ப்ரசாரம் செய்து கொண்டு அதுவே பேரூபோக்காக இருக்கக் கடவீர்; சிறந்த புத்திசாலியான உமக்கு நான் அதிகமாகச் சொல்ல வேண்டியது என்ன இருக்கிறது? தர்சநநிர்வாஹபாசத்தை உம்பகீகல் வைத்துவிட்டேனாதலால் நமது குலத்துக்குத் தகுதியாக நீர் நடந்துகொள்ளவேணும்; - வாரீர் ப்ரிய சிஷ்யர்களே! என்னுடைய ஜ்ஞாநபுத்ரராகிய இவர் உங்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தார்; நீங்கள் இவரை என்னோடொக்க ஆதரித்துக்கொண்டு போருங்கோள்” என்றிவைமுதலான பல ப்ரிய ஹிதங்களை உபதேசித்துவிட்டு ஆசார்யருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டு திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்.

ப்ரதிவாதிபயங்கரர் அண்ணா இங்ஙனே நேர்ந்த ஆசார்ய விசேஷத்தைப்பற்றி சிஷ்யவர்க்கங்களுடன் நெடும்போது சோகித்துக் க்ரமேண சாந்திபெற்று, மேல் சரமகைங்கர்யங்களுக்குத் தாமே

கடவராய்த் திருவத்யயநம் முடிவாகவுள்ள ஸகலசமக்ரீயைகளையும் பெருக்க நடத்தியருளினார். பிறகு இவர் திருவத்திமாமலையில் பேரருளாளனைத் திருவடிதொழுதுவரத் திருவுள்ளம்பற்றி வப்ரஹ்மசாரிகளெல்லாருடனும் எழுந்தருளி ஸேவித்துக் கண்ணுங்கண்ணீருழாய் நிலைதளும்பி நிற்பாராயினர். அவ்வேளையில், இவர் இங்ஙனே ஆசார்ய விரஹத்தாலே வருந்திக்கிடக்கிறாரென்றறிந்த பேரருளாளன் இவரைத் தேற்றுவிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு, “வாரீர்! ப்ரதிவாதிபயங்கரமே! நாம் இந்தலீலாவிபூதியில் நடத்திவரும் அநாதியானக்ரமம் உமக்குத்தெரியாததன்றே; இவ்வுலகிற் பிறந்தோர் தம் தம் கருமங்களுக்கு இணங்க உரியகாலத்தில் மரணமடைவது ஸஹஜமே; ஐநந மரணங்களென்னும் விகாரங்கள் இவ்வுலகத்தவர்க்கு எஞ்ஞான்றும் தொடர்ந்துகொண்டே யிருப்பவை; இந்த விதினைக் கடந்து நடக்கவல்லார் இவ்விபூதியில் யாருமில்லை; உமது ஆசிரியரும் இங்ஙனே விதிவசமாகத் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினர்; இனி அதுபற்றி நீர் வருந்தாமல் உமக்கு வாய்த்த தைங்கரியங்களைச் செய்துகொண்டு நம்மருகே நீழி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்” என்று அர்ச்சகமுகமாக நியமித்தருள, அண்ணாவும் திருவுள்ளம் தேறி ‘நாயன் தே! நாயன் தே!’ என்று அத்திருவாணையச் சிரமேழ் கொண்டு விடைபெற்றுத் திருமாளிகையேற எழுந்தருளினார்.

இங்ஙனே பேரருளாளனது திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்கர்கப் பணிவிடைகள் செய்துகொண்டு வாழ்ந்துவந்த அண்ணாவுக்கு த்ரேதார்க்கிகள்போல் தேஜஸ்விகளான முன்று திருக்குமாரர்கள் அடைவே அவதரித்தனர். அவர்களில் முத்தவர்க்கு ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் என்றும், நடுவிலவர்க்கு அநந்தாசார்யர் என்றும், முன்றாமவர்க்கு அழகியமணவாளப்பெருமாள் என்றும் திருநாமம்சாத்தி மற்றும் செய்வுவேண்டிய ஸம்ஸ்காரங்களைக் காலகாலத்திற் செய்தருளி அவர்களையும் ஸகலஸரஸ்த்ரநிபுணர்களாகத் திருத்தியருளினார்.

இப்படி வாழ்ந்துபோரும்நாளில், ஆந்த்ரதேசத்தில் மண்டலாதிபதியாய் ஸகலகுணஸம்பந்நாய் விளங்கிக்கொண்டிருந்த வீரநாஸிம்ஹராயனென்னும் ஓர் அரசன் அண்ணாவின் உலகம்நிறைந்த புகழைச் செவியுற்று, அவரை ஸேவிக்கவிரும்பிப் பெருமாள்மேலே

லுக்குவந்து அண்ணுவைலேவித்து, அவருடைய சில ஸ்ரீஸூக்தி ஸுதாரஸங்களைப் பருகிக் களித்து அவருடைய திருவடிகளிலே ஆசாரித்து உஜ்ஜீவிக்கக்கருதி ஸாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு, 'அடியேனை அங்கீகரித்தருளவேணும்; திருவிலச்சினை ஸாதித்தருளவேணும்' என்று பலவாறாகப் பிரார்த்தித்தவளவில், ஆர்த்தியும் ஆதரமும் கனக்கவுண்டாமளவும் சோதித்துப்பார்த்து மெய்யான அன்பையும் ஆர்த்தியையும் கண்டு திருவுள்ளமுகந்து, அவ்வரசனை ஸ்வீகரித்தருளிப் பஞ்சஸ்ம்ஸ்காரங்களையும் செய்து பாவநாக்கி, ஸகலார்த்தங்களையும் உபதேசித்து நல்வார்த்தைகளையும் உரைத்தருள, அவ்வரசனும் க்ருதார்த்தனாய் சிஷ்யவ்ருத்திகளில் ஒன்றும் வழுவாமேயின்று ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் ஆசார்யனுக்கே உரியவை என்று அத்யவனித்துத் தன்னுடைய சாஜ்யம் முதலிய ஸகலமான ஸீச்வார்யங்களையும் ஆசார்யரான அண்ணாவுக்கே ஸமர்ப்பித்து விட, பிறகு அண்ணாவும் 'இவற்றையெல்லாம் நீயே வைத்துக் கொண்டு நமக்குப் பரிதிபோலே ராஜ்யபாரம் நிர்வஹித்துவாக் கடவை' என்று நியமித்தருள அவனும் ஆசார்யநியமத்தை அதிக்ரமிக்கமாட்டாதே அப்படியே இசைந்து பரமபக்தியாலே பலபல பட்டுப்பீதாம்பரங்கள் திவ்யபூஷணங்கள் பொன்மயமான தடிகள் குடைகள் சாமரங்கள் திருச்சின்னங்கள் திருப்பல்லக்கு ஸிம்ஹாஸனம் முதலியவைகளைக் காணிச்சையாக ஸமர்ப்பித்து, அநேகக்ராமங்களையும் க்ஷேத்ரங்களையும் சேமமாகத்தந்து, ஆசார்யபுத்ர சிஷ்யபத்ரீப்ரப்ருதிகளையும் வஸ்தாபூஷணதிகளாலே ஸத்கரித்துப் பிறகு 'ஆசார்யநியமம் பெற்று ஆசார்யவிரஹதுக்கத்துடனே தனது நகரைநோக்கி நடந்தான்.

பிறகு ஒருநாள் அண்ணா நித்யப்படிக்காமத்திலே பேராளான ஸேவிக்க எழுந்தருளும்போது ஹஸ்திகிரியில் அருளிச்செயல் ஸேவையடைவிலே "ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி, வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டுநாம், தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத்து, எழில்கொள் சோதி எந்தைதந்தை தந்தைக்கே" என்ற பாகரம் திருச்செவியிற்பட, அப்போதே திருமலைக்குச் சென்று திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடிதொழுவேணுமென்னும் காதல்

கிளர்ந்து பேராளான திருமுன்பே போய்நிற்க, பெருமாள் இவர்க்கு அருள்பாடிட்டு "வாரீர்! புஷ்ப மண்டபத்திலேபோய் நமக்கு நீர் பணிவிடைசெய்யப் பாரித்திருக்கும்படியை நாம் அழிந்தோம்; நல்லது; அப்படியே சென்று சிலநாள் அங்கிருந்து ஸேவித்து மீண்டும் கடுக இங்கேவந்து சேரும்" என்று நியமம் தந்தருள, அண்ணாவும் மகிழ்ந்து திருமானிகைக் கெழுந்தருளித் திருவேங்கடயாத்ரையை நிச்சயித்துத் தமது ஸகலஸம்பத்துக்களையும் உசிதபாத்ரங்களில் தாரம்செய்துவிட்டு ஸகுடம்பமாகப் புறப் பட்டெழுந்தருளிஞர்.

மார்க்கக்ரமத்தில் திருச்சகனூரில் அவர்மேல் மங்கைத்தாயாரையும் கீழ்த்திருப்பதியில் தில்லை கோவந்தராஜனையும் ஸேவித்துத் திருமலைசென்றுசேர்ந்து, நித்யாநுஷ்டார்ங்களை முடித்துக்கொண்டு திருவேங்கடமுடையான் திருமுன்பே போய்நின்று ஸேவித்துப் பரவசராய்நிற்கையில், தோழப்பர், அண்ணாவின் திருக்கையிலே தீர்த்தகும்பத்தைக் கொண்டுவைத்து, "சுந்யூத்ருணபூஷாஃ கௌரீகாஸ்தநவெஹுதி ஜநாபூஷாஃ" என்றது உமக்குத் தெரியாத தன்றே; ஆகையால் இன்று முதல் நீர் நாடோறும் ஆகாசகங்கையிலிருந்து திருவாராதரத்துக்கும், திருமஞ்சனத்துக்கும், தகுதியாகத் தீர்த்தம் கொணர்ந்து ஏலாலவங்காதி ஸுகந்தத்ரவ்யங்களால் புரிஷ்கரித்துக் காலகாலத்தில் ஸமர்ப்பித்து வரக்கடவீர்" என்று சொல்ல, அண்ணாவும் அந்தவார்த்தைபச் செவியேற்றுப் பரமஸந்தோஷத்துடனே "யமெநூஷி, சுநமயூஹி தொஷி, கபூதா யெநூஷி" என்று அதுஸந்தித்து அன்றுமுதல் திருமஞ்சன கைங்கர்யத்தை நியதமாகக்கைக்கொண்டு மற்றும் பலகைங்கர்யங்களையும் செய்துகொண்டு மகிழ்ச்சியுடனே திருமலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

இப்படியிருக்கையில், திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலின்று மணவாளமாமுனிகள் திருவடிஸம்பந்தியான ஒரு மஹாபாகவதர் திருமலைக்கெழுந்தருள, அண்ணா அவரை மிகவும் உபசரித்துப் பெருமாளேவை முதலானவைகளைப் பண்ணிவைத்துத் தமது திருமானிகையிலேயே இருத்தி வார்த்தைகள் சொல்லிக்கொண்

திருக்கையில், ப்ராஸங்கிகமாக அவர் மணவாளமாமுனிகளுடைய ப்ராஸங்கிகளை எடுத்துரைக்க, அவற்றைக் கேட்ட அண்ணா பரமபக் திபுத்தராய், 'இன்னஞ்சொல்லாய் சீமானே!' என்று மேன்மேலும் அந்த திவ்யவைபவங்களைச் சொல்லுமாறு வேண்டி அவருடனே ஸம்ஸாரங்கள் செய்துகொண்டே மறுநாள் விடிவோரை ஆகாச கங்கைக்கு நித்யம்போல் எழுந்தருளி நித்யா நஷ்டாநங்களை நிறைவேற்றி, திருவேங்கடமுடையான் திருவாராதநத்துக்காதத் தீர்த்தத்தைக் கும்பத்தில் பூரித்தெடுத்துக்கொண்டு திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி, மணவாளமாமுனிகளின் வைபவங்களில் பரவச ஹ்ருதயராய்த் திருமஞ்சனகைங்கர்யத்தில் த்வரையின்றிக்கே ஸாவகாசராய் இருந்துகொண்டு பரிமளத்ரவ்யங்களால் ஸம்ஸ்கரிக்க யத்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், திருவேங்கடமுடையான் ஸந்திதியில்லின்று அர்ச்சகர் தாமே விரைந்தோடிவந்து 'திருவாராதநகாலம் கடந்ததும் தெரியாமே இப்படி அந்யபாராய் விளம்பித்து நிற்பது நன்றியிருக்கிறது! தீர்த்தத்தை இப்படிக் கொடும்' என்று நிஷ்ரேமாகப் பலபேசி அந்தத் தீர்த்தகும்பத்தைப் பரிமளஸம்ஸ்கார மின்றியே பலாத்காரமாக வாங்கியெடுத்துக்கொண்டு சடக்கெனக் கோயிலுக்குப் போய்விட்டார். 'அநவதானத்தால் இன்று இப்படி அபசாஹப்படநேர்ந்ததே!' என்று அண்ணா அநுதபித்துக்கொண்டே பரிமளத்ரவ்யங்களை யெடுத்துக்கொண்டு மிகவும் விரைந்து ஸந்திதிக்கெழுந்தருள்வதற்குள்ளே திருவாராதநம் உபக்ரமித்து நடந்து கொண்டிருப்பதையறிந்து அஞ்சி நடுங்கி விரயத்துடனே உள்ளேசென்று அந்தப் பரிமளத்ரவ்யங்களை அர்ச்சகரிடத்தில் கொடுத்துவிட்டு வெள்கி வெளியேநிற்கையில், அநுதப்தராயிருக்கு மிலரைத் தேற்றுவிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்ட திருவேங்கடமுடையான், 'வாரீர் ப்ரதிவாதிபயங்கரே! இன்று நீர் கொணர்ந்த தீர்த்தம் கிரமபேக்யமாயிராநின்றது; இத்தனைநாளும் போலன்றிக்கே இன்றைத்தீர்த்தத்தில் ருசியும் பரிமளமும் விலகூணமாயிராநின்றதுகூடும், உம்முடைய சிறந்த பக்திக்கு நாம் உகந்திருக்க இங்ஙனே நீர் வருந்தக்கடவீரல்லீர்' என்று அருளிச்செய்ய; அந்த திவ்யஸூக்தியைக் கேட்டவாறே அண்ணா பரமவிஸ்மிதராய் 'யநோஷம்' என்றதுஸந்தித்து, பரிமளத்ரவ்ய மென்றும் சேரா

திருக்கச் செய்தேயும் இன்று திருமலைமால் இங்ஙனே திருவுள்ள முகந்து அருளிச்செய்யக்காரணமென்னோ? என்று விமர்சித்து, மணவாளமாமுனிகளுடைய வைபவங்களைச் செவியேற்றுக் கொண்டு இன்று இந்தத்தீர்த்தம் பூரித்தோமாயைபால் அந்த வைபவச் சுவணமே இத்தனை அதிசயத்துக்கு அடியாகவேனுமென்று அநுதியிட்டு அநுமுதலாகவே மணவாளமாமுனிகளை விரைவில் ஸேவிக்கவேனுமென்ற குதூஹலம் அதிகரிக்கப்பெற்று இரவும் பகலும் அதுவே சிந்தையாயிருந்துவந்தார்.

இந்தமனோரத்தத்துடனே சில நாள்சென்றவாறே திருவேங்கட முடையான்பக்கல் மஹதா ப்ரயாஸேந நியமநம் பெற்றுக்கொண்டு திருமலையில் நின்று புறப்பட்டெழுந்தருளி மார்க்க க்ரமத்திலே பெருமாள்கோயிலேறப் போந்து, பேரருளாளனைத் திருவடிதொழுது, அப்பெருமானுடைய பரமக்ருபைக்குப் பாத்ராயிருந்துகொண்டு அவனை விட்டகலகில்லாதே ஒன்றிரண்டுநாள் கச்சியிலேதங்கிக் களித்திருந்தார்.

அஃதொருபுறமிருக்க அக்காலத்தில், எம்பெருமானானுடைய அபராவதாபூதராய், திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் ப்ரதாந சிஷ்யராய், அவருடைய திருவாணையின்படி அருளிச்செயல்களின் ப்ரசாரத்திலே நிகரற்ற நிஷ்டையையுடையராய், எப்பெருமானானுடைய சிஷ்யபரம்பரையில் அஷ்டமராய் மஹாயசஸ்வியா பெழுந்தருளியிருந்த மணவாளமாமுனிகள், திருவரங்கம்பெரிய கோயிலில் தர்சனநிர்வாஹகராக வீற்றிருந்தார். இருக்கையில், மாயா வாதியான ஒருபண்டிதன் வடதேசத்தில் நின்று அங்கேறவந்து, அவ்விடத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியையும் மணவாளமாமுனிகளுடைய மஹிமையையுங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத அஸூயாவேசத்தாலே செருக்குமிக்கு அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அதி க்ஷேபித்துக்கொண்டு, 'வல்லீராகில் என்னை வென்று வித்தார் தத்தை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளும்' என்று சொல்லி ஒரு தூதுவனை மணவாளமாமுனிகள் பக்கல் வரவிட்டான். அந்தமாயாவாதியான வன் முன்பு 'வேடல் அப்பை' என்னும் ஸ்வாமியின் சிஷ்யனாய்

வைஷ்ணவோத்தமஞ்சிருந்து, ஸஹவாஸதோஷத்தாலே கெட்டு மாசமதத்திற் புகுந்தவனாகவால் ஆளுட்பதிதனான அவன்முன்பே போய்நிற்கவும் திவ்யனாகி ஸாதாஸ்வாதத்தைவிட்டுக் கருவிலே திருவிளாத அவனோடே வந்து செய்யவும் விரும்பாத பெரியஜீயர், வானுலவம்சயரான அந்த வேடலப்பையைக்கொண்டே அவன் செருக்கையடக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி, வேடலில்லின்று அவரை வரவழைத்து வாதயுத்தத்துக்குப் போகவிட, இங்ஙனே தனது ஆசார்யரே வாதத்துக்கு வந்துவிட்டாரென்றறிந்த அந்த மாயாவாதி கருடனைக்கண்ட பாம்புபோல் அஞ்சிநடுங்கி வணங்கிவழிபட்டு ஓடிப்போனான்.

பிறகு பெரியஜீயர் வேடலப்பையை ஸத்கரித்து, “கடுகு வ ஸ்ரீரஜே ஸாஹோஷ” என்றற்போலே இங்கே நமக்கு உசாத் துணையாயிரும்” என்று தியமித்தருளினார்; அருளிச்செயலம்ருதபா நத்திலே அநவாதம் ஆழ்ந்து ‘தேவமுற்றறியேன் குருகூர்நம்பி, பாவி னின்னிசை பாடித்திரிவன்’ என்ற மதுரகவிகளின் நிலையிலே நின்று மன்னியசீர் மாறன்களை உணவாகப்பெற்றோ மென்றிருக்கு மிப் பெரியஜீயர்க்கு அம்ருதபாநவிரோதிகளாக நேரும் மசகமகூழிகாதி களை அகற்றவும் உத்தரோத்தரம் தர்சனநிர்வாஹம் செய்துகொண்டு போகவும் வல்லவரான ஒருவரைத் தம்முடையஸந்நிதியிலே வைத் துக்கொண்டு பழக்கவேணுமென்னும் அவா அதிகரித்திருந்தமையாலே அப்பையைக்கடாக்கித்து இங்ஙனேநியமிக்கலாயிற்று. ஆனால் அவர், ஸ்வச்சாமவாஸத்தைவிட்டுக் கோயில்வாஸத்திலே ருசிபெற வொட்டாத ப்ரக்ருதிபந்தத்தாலே மத்தராய், ‘அடியேனுக்கு விடை தந்தருளவேணும்’ என்று நியமநம்பெற்றுக்கொண்டு ஊர்போய்ச் சேர்ந்தார்.

ஜீயர் தம்முடைய மனோரதம் நிறைவேறப்பெறுமையாலே ‘இனி இதற்கு ஆசாரார்?’ என்று விசாரியாநிற்கையில், அண்ணாவின் திரு நாமத்தைக் கேள்விப்பட்டார். அவர் லௌகிகவைதிகங்களில் மஹா கீபுனமென்றும், ஸர்வசாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து வேதாந்தங் களையும் வல்லவராய் வாதவிஜயத்திலும் ஸமர்த்தராய் ஆத்மகுண

வம்பந்நராயத் திருமலையில் திருவேங்கடமுடையானுக்கு வழுவிவர வடிமைசெய்துகொண்டு ஸகுடும்பராக எழுந்தருளியிருக்கிறாரென் றும் உணர்ந்தருளி, ‘ஆமுதல்வனிவன்’ என்று திருவுள்ளத்திலே கனக்கக் கடாக்கித்து, பெரியஜீயர் அண்ணாவைக் கோயிலுக்கு அழைத்துவருமாறு இரண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஸ்ரீமுகத்துடன் திருமலைக்கு அனுப்பியருளினார். அந்த ஸ்ரீமுகத்தைப்பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பயணகதியிலே பெரு மாள்கோயிலைச்சென்று சேர்ந்தார்கள்; ஏற்கனவே ஜயசைஸேவிக் கத்திருமலையினின்று விடைகொண்ட அண்ணா பெருமாள்கோயி லுக்கு வந்துசேர்ந்த மதுநாள் இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அங்கே சென்று சேர்ந்தனர். அண்ணா அவ்விடத்திலே எழுந்தருளியிருப் பதாகவும் அறிந்து இவர்கள் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு அவரருகே விடைகொண்டு ஜயருடைய ஸ்ரீமுகத்தையளித்தனர். அண்ணாவும் அதனை ஆதரவுடன்பெற்று வாசித்துப் பரமஸந்தோஷபரவசராய் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி, “வாரிகோள்! இன்று என் னுடைய பாக்கயம் என்னே! ‘ராகப்ரப்தமானதுதானே வைதமானால் கடுகப்பரிக்காஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்கும்’ என்ற ஸ்ரீஸூக்தி என்னளவிலே வாய்த்தபடிபாரீர்! மாமுனிகளைஸேவிக்க நெடுநாளாக விரும்பித் திருமலையினின்று கோயிலுக்குப் பயணப்பட்டு இங்கேற விடைகொண்ட அடியேனுக்கு இன்று இந்தத் திருவாணைத்திரு முகம்கிடைத்ததானது சர்க்கரைப்பந்தலில் தேன்மழைபொழிந்த வாறுகாணும்; ‘கோரமாதவம் செய்தனன்கொல் அறியேன்’ ‘விதி வாய்க்கின்று வாய்க்குங்கண்டிர்’ ‘யானே தவமுடையேன்’ இத்யாதி அநுஸந்தானங்கள் இன்று அடியேனுக்கே உரியவையாய்த்து; மாமுனிகளின் நிர்ஹேதுக விஷயிகாரத்துக்கு இலக்காகப்பெற்ற அடியேனுக்கு ஆரும்நிகரில்லை; நல்லதுநெடுந்தாரம்வந்த நீங்கள் போர விடாய்த்திகோளாதலால் சிறிது இங்கே விசரமித்தல்நன்று; பேரருளாளனுடைய நியமநம் பெற்றுப் புறப்படுவோம்” என்று சொல்லி அவர்களை மிகவும் உபசரித்து விசரமிக்கச் செய்தனர். மதுநாள் சிறந்தருகியகாலையிலெழுந்து அண்ணா நித்யாநுஷ்டானங் களை முடித்துக்கொண்டு அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடன் திருவத்தி மாமலைக்குழுந்தருளிப் பேரருளாளனைத் தொழுது, ‘நாயினேன்

மணவாளமாமுனிகளை வேவிக்கக் கோயிலேற விடைகொள்ள நியம
நம் தந்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்துப் பெருமானுடைய
ஸத்காசங்களையும் நியமந்ததையும் பெற்று, அப்போதே ஸகுடம்ப
ராய்ப் புறப்பட்டுப் பயணகதியிலே திருவரங்கம் பெரியகோயிலைச்
சென்றுகிட்டுத் திருக்காவேரியிலே நீராடித் திருமண்காப்புகள்
சாத்திக்கொண்டு ஸந்தயாவந்தநாதயதுஷ்டாந நிஷ்டாசியிருந்தார்.

இங்கனே அண்ணா எழுந்தருளினசெய்தியை உணர்ந்து
மகிழ்ந்த மணவாளமாமுனிகள், அழகியமணவாளனுடைய பரிஜ
நபரிச்சத பரிபர்ஹங்களுடன் தமது சிஷ்யவர்க்கங்களையும் மற்று
முள்ள ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் அண்ணாவை எதிர்கொண்ட
டழைத்து வருமாறு போகவிட, அண்ணாவும் அவர்களுடனே
பெரியதிருவேலக்கமாய்ப்புறப்பட்டு அளவற்ற ஆந்தத்துடனே
நம்பெருமாள் ஸந்நிதியினுள்ளே புகுந்துஎழுந்தருளாகிற்க, அங்கே
சித்ரமண்டபத்தில் சிஷ்யமண்டலீபரிவ்ருதராய் ஈடுமுப்பத்தாறு
பிரப்படி காலக்ஷேபம் ப்ரஸாதித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்த
மாமுனிகள் தாமும் காலக்ஷேபத்தை நிறுத்தி அண்ணாவின்வரவை
எதிர்பார்த்திருக்க, அண்ணாவும் சென்று ஸாஷ்டாங்கமாகத் தண்
டன்ஸமர்ப்பித்துநிற்க, மாமுனிகளும் ஹர்ஷபரவசராய் எழுந்து
அண்ணாவை வாரிப்பிடித்தனைத்து வீற்றிருந்து யோகக்ஷேமவிசார
பூர்வமாக நெடும்போதளவும் ஸல்லாபங்கள் செய்தருளி
இருவரும் ஆந்தஸாகரத்தில் ஆழ்ந்துகொண்டிருந்தனர்.
மாமுனிகள் மேல் காலக்ஷேபத்தை நடத்தாமலே அவ்வளவோடு
நிறுத்திவிட்டு எழுந்திருப்பதாக முபன்றதைக்கண்ட அண்ணா,
இதுவென்? காலக்ஷேபத்தை அரைகுறையாக நிறுத்திவிடுவதென்?
பாவியேனுடைய தெளர்ப்பாக்கிபமோ இது? என்ன; ஜ்பரும் மந்
தஸ்மிதம் செய்துகொண்டே 'ப்ரதிவாதிபயங்கரரன்றோ நீர்; நிக
ரற்ற வித்வானாகிய உம்மெதிரே நாம். என்னசொல்வதென்று நிறுத்தி
விட்டேன்' என்றருளிச்செய்ய அதுகேட்ட அண்ணா மஹாபசாரத்
துக்கு ஆளானேமேயென்று அஞ்சிநடுங்கி வருத்தமுற்றுச் சடக்
கெனவெழுந்து ஸாஷ்டாங்கமாக தண்டன்ஸமர்ப்பித்து 'ப்ரவலிஃ
வரமொஷீஷுவர்வாடி ஹய ஜ் ந : 1. ஸ்ரீவெஷ்வரநா

மொஷீஷுவர்வாடி ஹய ஜ் ந : 1. ஸ்ரீவெஷ்வரநா
செய்து, 'அடியேனை அப்படித் திருவுள்ளம்பற்றலாகாது; ஸ்ரீவைஷ்
ணவதாஸனாகக் கொண்டருளவேணும்' என்று ஆர்த்தியுடன்
ப்ரார்த்திக்க, அந்த நைச்யாதுஸந்தாநபரமகாஷ்டையைக்கண்ட
மாமுனிகள் போரவுகந்து விஸ்மயப்பட்டு அண்ணாவைப் போரப்
பொலியுத் கொண்டாடி 'இனி உம்முடைய வம்சத்தார்க் கெல்லாம்
ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸனென்றவிதுவே ஸ்வரூப நிருபகமான தாஸ்ய
நாமமாகக்கடவது' என்றருளிச் செய்துவிட்டு, பிறகு பகவத்விஷய
காலக்ஷேபத்தைத் தொடர்ச்சியாக நடத்தத் தொடங்கினார்.

அன்று திருவாய்மொழியில், 'ஒன்றுந்தேவும்' என்ற திருவாய்
மொழியின் ப்ரவேசம் காலக்ஷேப கட்டமாக இருந்தது. ஸ்ரீபாஷ்
யத்துக்கும் ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படிக்கும் ஐக்கண்ட்யத்தைப் பல
படிகளால் பாக்க உபந்யஸித் தருளி, அந்தத் திருவாய்மொழியின்
ப்ரமேயமான பரத்வநிர்ணய ப்ரக்ரியையும் அற்புதமாக உபபாதித்
தருளி, அருளிச்செயல்களுக்கும் உபநிஷத்துக்களுக்கு முள்ள
ஸாமாஸ்யத்தையும் உரைத்தருள, கங்காப்ரவாஹம் பேரன்ற அந்த
ஸ்ரீஸூக்தி ஸூதைகளை யெல்லாம் செவியாரப் பருகின அண்ணா
பரமவிஸ்மயப்பட்டு 'தேவரீருடைய திருவருளாலன்றி அருளிச்
செயல்களின் ஆழ்பொருள் அறிவரிது' என்று விண்ணப்பஞ்செய்
தார். பிறகு மாமுனிகள் காலக்ஷேபத்தை முடித்து அண்ணாவைத்
திருக்கையிலே பிடித்துக்கொண்டு அழகியமணவாளன் திருமுன்பே
எழுந்தருள, நம்பெருமாள் அண்ணாவைத் தீர்த்த ஸ்ரீசடகோபாதி
களால் ஸத்கரித்து, "வாரீர் அண்ணா! புஷ்பமண்டபத்தில் நடந்த
தெல்லாம் நாமறிலேவாம்; அங்குமின்று நெடுந்தூரம்போந்தீர்; உம்மு
டைய ச்ரமமெல்லாம் ஒருபடி ஸபலமாகப்பெற்றது காணும்; இங்கே
நாம் உமக்கு விலக்ஷணஸம்பந்தம் தந்தோம்; இனி நீர் இவ்விடத்
தில்தானே ஜீயர்தமக்கு வலக்கைபோன்று அந்தரங்க சிஷ்யராய்
வர்த்தித்து ஸித்தாந்த விரோதிகளை நிரஸித்துக்கொண்டு இருக்கக்
கடவீர்; அருளிச்செயல்களின் ஆழ்பொருள்களையும் மற்றும் ஸத்
ஸம்ப்ரதாய பரம்பராப்ரப்தமான அர்த்தவிசேஷங்களையும் ஜீயர்
ஸந்நிதியிலே கேட்டுத் தெனியக்கடவீர்" என்று நியமித்தருள, அண்

னாவும் 'யுதேஜாஸி, சுநுகுஹீதொஸி' என்று விண்ணப்பி
செய்து பரமஸந்நுஷ்டராய் ஜீயருடனே மடமேற மீண்டெழுந்த
ளிஞர்.

பிறற்றநாள் காலையிலெழுந்து அண்ணா ஆஹ்நிஹங்களை
முடித்துக்கொண்டு ஸகுடும்பராக ஜீயர்ஸந்நிதியிலே விடைகொண்டு,
'அடியோமுக்குத் திருவிலச்சினை ஸாதித்தருளவேணும்; தேவரீ
ருடைய ஸம்பந்தமே உத்தாசகம்' என்று பிரார்த்தித்து ஜீயர்திருக்
கையாலே தாமும் திருவிலச்சினைபெற்றுப் புத்ரபத்நீ ப்ரப்ருதி
களுக்கும் பெறுவித்து க்ருதார்த்தரானார். அன்றியும் அவர் அன்று
தொடங்கித் தேவமற்றநியாதவராய், அநவாதம் ஜீயர்பாடே
இருந்துகொண்டு அருளிச்செயல்வியாக்பானங்களையும் [ஸ்ரீவசன
பூஷணதிரஹஸ்யங்களையும் அடைவே அதிகரித்து, ஸத்ஸம்பந்தராய்
பரம்பராப்ரப்தமான அர்த்தவிசேஷங்களையும் கேட்டு ஸுசிக்ஷித
ராய் எம்பெருமானார்க்குக் கரத்தாழ்வான்போலே மாமுனிகளுக்கு
உசாத்துணையாக வாழ்ந்துவந்தார். இங்ஙனே மணவாளமாமுனி
களுக்கும் அண்ணாவுக்கும் அமைந்த சிஷ்யாசார்யக்ரமத்தைநோக்கி
முன்னோர்கள் அதுஸந்தித்ததான,

வரவரஃமதிதாஃ யாதெ

யதிராஜே ஸுகமௌகஜீவாதள।

ஸ்ரீவாழி கரொஹ-ஓக்

ஸ்ரீரோஹ ஸ்ரீவதவிஹிஸ்யோவி॥

என்கிற ச்லோகம் இங்கே அதுஸந்தேயம், [ஐகதாசார்யரான எ
பெருமானார் மணவாளமாமுனிகளாகத் திருவவதரித்தவாதே, சுநு
தாழ்வானும் அண்ணாவாக அவதரித்தார்—என்று கருத்து].

[தொடரும்.]

ஸ்ரீ ராமா நுஜஸித்தாந்த ப்ரகாசிகை.

[இது, காரப்பங்காடு ஸ்ரீமதுபயவேதாந்தவித்வான்
சிங்கராசார்யஸ்வாமி எழுதுவது.]

[தொகுதி 3 பகுதி 7, 205-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

நாமஸங்கீர்த்தனத்தைப்பற்றி பகவத்குண தர்ப்பணத்தி
லுள்ள வாக்கியங்கள் வருமாறு:—“நநுமாரா ஶீவ்ய ஶுஷூர-
தவஸூராயிஸாயு- தக்ஷஜானொவசூரீஸு, வாஶீரோத்ரு
ஸாயுக்ஷவாஶொ வ்யூதிவாஶ: மாராஸாஸூ வெவயூத்ரு-
வ்யஸாமெந வுரோணவீரூஷண” “நங்குருதீர்க்க துஷ்கர தபஸ்
ஸமாதிஸாத்ய தத்வஜ்ஞானோபக்ரமஸ்ய வாங்மாத்ர ஸாத்யத்வ
வாதோப்யதிவாத: குருசாஸ்த்ர வையர்த்ய ப்ரஸங்கேந ப்ரமாண
விருத்தஞ்ச” என்று பூர்வபக்ஷம் உள்ளது. இதன் அர்த்தம்:—
பெரிதாயும் சிரகால ஸாத்யமாயும் அதுஷ்டிக்கமுடியாதிருக்கிற
தபஸ்ஸமர்தியாலே ஸாதிக்கப்படும்காண தத்வஜ்ஞானோபக்ரமம்
கேவல வாசிகமர்த்தத்தாலே ஸாதிக்கப்படுமென்பது அதிவாதம்;
குருபாயத்தை விடுக்கிற சாஸ்திரத்துக்கு வையர்த்யம் ப்ரஸங்கித்
கும்; பிரமாணத்துக்கு விரோதமும் ஏற்படும்; என்பதாம். இதற்கு
ஸமாதானம்.

“தஜிஶீவிதி ஹவஸு ப்ரவாவஸு ஹாந ஸஸூ வெவஸாஹ
வவீயொவி ஹவஸு ஸங்கீத்யநம் ஶுஷூஹாஶீவியாரா
யாராயபெவ நமாரா ஸாஸூ நத்யூக்ஷம் தஸூ ஸகீத்யூ
ரிகாரகூரக ஶஸூதம் ஸத்யஸூதிவா ஸாஶீத்யூ ஹவத
யாயாரண ரூவிஸூவித ஹாந்யவதிகாரகூரஹ ஸ்ரீய
ஸாவி ஹவஸு ப்ரஸாத வஸ வமௌஹத: வவீயலிகிந்
வாரிக: யயாப்யயொஹ வெவஸூரக ஶெவ: ப்ரவீதிகி
யா வவீயஸூவி ஹவஸூதி விஸௌரக ப்ரவீதெச”

“ததிதமவிதித பகவத் ப்ரபாவஸ்ய சாந்தஸஸ்ய பைசாசம் லகீயோபி பகவத் ஸங்கீர்த்தநம் துர்லஹா மபிதரம் தாரயதேவ நகுருசாஸ்த்ர நர்த்ததவம் தஸ்ய ஸமர்த்தாதிகாரத்வாத் அஸ்யது ஸத்யஸதிவ ஸாமர்த்த்யே பகவ தஸாதாரண ருசிஸமுசித பாக்யவததிகாரத்வாச்ச கரீயஸோபி பகவத் ப்ரஸாத பலஹேது: லகீயஸி கிந்தண்டவாரித: யதாப்ரயோக வைபுல்யாத் தேவ: ப்ரஸீததி ததாலகீயஸ்யபி பாவ சுத்திவிசேஷாத் ப்ரஸீதேத்” என்றருளிச்செய்யப்பட்டது.

இதன் அர்த்தம்:— பகவத் ப்ரபாவத்தை அறியாத சாந்தஸ னுடைய பிசாச கிருத்யம் நாமஸங்கீர்த்தநம் லகுவாயிருந்தபோதி லும் குருவானசுமையையும் தாங்கும்; குருபாய விதாயக சாஸ்த்ர துக்கு வையர்த்தியமும் வாராது; குருபாயம் ஸமர்த்தாதிகாரமாக யால் அவர்களை உத்தேசித்து அந்த சாஸ்த்ரம் ஏற்பட்டது; இந்த சாஸ்த்ரமோ என்றால் ஸாமர்த்தியமிருந்தாலும், இல்லாமலிருந்தாலும் பகவத்விஷயத்தில் அஸாதாரண ருசியை உடையவனான, உசிதபாக்யவானைப்பற்றி ஏற்பட்டது. குருவான உபாயத்தை அநுஷ்டித்தவனுக்கு பலஸாதமான பகவத்ப்ரஸாதம் லகுவான உபாயத்தை அநுஷ்டித்தவனிடத்தில் தண்டத்தாலே தடுக்கப்பட்டதா? குருவான உபாயத்தை அநுஷ்டித்தவனிடத்தில், அநுஷ்டானத்தினுடைய பெருமையைக் கடைசித்து ஸர்வேசுவரன் கிருபை பண்ணுவதுபோல், லகுவான உபாயத்தை அநுஷ்டித்தவனிடத்தில் பாவசுத்தியைப் பார்த்து கிருபைபண்ணுவ னென்பதாம்.

ஆகவே நாமஸங்கீர்த்தன முதலானவைகள் தனித்து உபாயமாகும் விஷயத்தில் ப்ரமாணோபபத்திகாட்டப்பட்டது. இந்த உபாயங்களில் பக்தியை அநுஷ்டித்தவனுக்கு பாஹ்யேந்தரியத்தினுடையவும், அந்தரிந்தரியத்தினுடையவும் நியமனம் அதிகாரம். சரணாகதி நிஷ்டனுக்கு “வாரோதூதி யொரகூ?” “ப்ரமாத்மநியோரக்த:” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படியும், “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படியும் வித்தோபாய பலமாய்வரும்.

சில மந்தாதிகாரிகளுக்கு சரீரபாத ஸம்யத்தில் ஸர்வேசுவரன் இவைகளைப் பிறப்பித்தே பலத்தைக் கொடுப்பன், ஆழ்வார்போல்வா

ரான பூர்ணதிகாரிகள் விஷயத்தில் ஸர்வகாலிகமாயிருக்கும். பத்தனுக்கு ருண்த்ரய நிராகரணம் ஆவசியகமாகையால் ஸ்வதாரங்களில் ஆஸக்தி ஆவச்சயகம்; நிஷித்தவிஷய நிவ்ருத்திவேணும். ப்ரபந்நனுக்கு, “ஷெவஷி-ஹ-ஹிதாஷ நுணா” “தேவர்ஷி பூதாப்த ந்ருணம்” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி ருணநிவ்ருத்தி அநாவச்யகமாகையாலும் அநந்யபோக்யத்வரூப ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமாகையாலும் விஹிதவிஷயமான ஸ்வதாரங்களிலும் விரக்தி வேணும்.

ஆனால் பூர்வாசார்யர்களிடத்தில் ப்ரஜோத்பாதநம் ஏற்படுகை கூடுமோவென்னில்? பகவன்னியமநத்தாலும், ஆசார்ய நிபமனத்தாலும் “நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வர்” என்கிற பாசாரப்படி காதாசித்கமாக பகவத்பாக்யத்வைகங்க்யரூபமான விசேஷதர்மத்தை உத்தேசித்து ஸ்வதார ப்ரவ்ருத்திகூடும். உத்கடேச்சையில்லாமல் ப்ரஜோத்பாதநம் கூடாதாகையால் அநந்யபோக்யத்வ ஸ்வரூப விரோதம் ஏற்படுமாகையால் அதில்லாமையே பூர்ணதிகாரம்.

இந்த விஷயம், பாகவதத்தில், ஏகாதேச ஸ்கந்தத்தில், “ஹொகெ வ்யவாயாஜிஷ ஶேஷெவா நித்யாஸு-ஜனோ: நஹி தத்ரு வொஹா, வ்யவதிஷிதி: தத்ருவிவாஹயஜ்ஞ ஸுராஸ்யுஹெஷாஸு நிவ்யுதிரிஷ்டா” லோகே வ்யவாயாமிஷ மத்யஸேவா நித்யாஸ்து ஜந்தோ: நஹி தத்ரசோதநா, வ்யவஸ்திதி: தத்ரவிவாஹ யஜ்ஞ ஸுராக்குஹேஷ்வாக நிவ்ருத்திரிஷ்டா” என்கிற ஸ்லோகத்தில் வ்யக்தம்.

இதன் அர்த்தம் லோகத்தில் மதுஷ்யனுக்கு ஸ்திரீஸங்கம், மாம்ஸபக்ஷணம், மத்யஸேவை இவைகள் ராகப்ராப்தங்களாயிருக்கையாலே நித்யங்களாகையால் அவைகளுக்கு விதியில்லை; ஆனால் விவாஹிதையான ஸ்திரீயிடத்தில் ருதுகாலத்தில் ஸங்கமத்தைப் பண்ணவேணும், யாகங்களில் மாம்ஸபக்ஷணம் பண்ணவேணும். ஸௌத்ராமணி யென்கிற யாகத்தில் மத்யப்ரானம் பண்ணவேணும் என்று விதி ஏற்பட்டிருப்பதால் அது கூடுமோ என்னில், இவைகளில் தானே ப்ரவ்ருத்தனானவனை உத்தேசித்து, அவிவாஹித

ஸ்திரீ ஸங்கம் கூடாதென்றும், யாகபிந்ர ஸ்தலங்களில் மாம்ஸபக்ஷணம் கூடாதென்றும், அப்படியே ஸௌத்ராமணி பிந்ரஸ்தலத்தில் மத்யஸைவைகூடாது என்றும் இதரநிவ்ருத்தியில் விதிக்குத் தாத் பரியமாரும். எப்படி “வணுவணுவொஃ வக்ஷாஃ” “பஞ்சபஞ்ச நகா: பக்ஷபா:” என்றெவிடத்தில் பஞ்சநக ம்ருக மாம்ஸபக்ஷணம் ராகப்ராப்தமாகையால் தத்பின்ன ம்ருகமாம்ஸபக்ஷணம்கூடாதென் பதில் விதிக்குதாத்ர்பமோ அப்படியே இதரநிவ்ருத்திருப பரி ஸங்க்கையில் விதிக்குதாத்ர்பம். ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இவைகளு டைய நிவ்ருத்திதான் ப்ரமாணத்தினுடைய முக்யதாத்ர்பம்; என்பதாம்.

இப்படியே மத்யஸ்தரான ஸ்ரீதாரும் வ்யாக்யானம், பண்ணி யிருப்பதால் ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி முக்யாதிகாரம். “உத்தர வஹுவொவொ ரஸ்யேஷ விநாஸா” “உத்தர பூர்வாக யோ ரக்ஷேஷ விநாசேள” என்கிற சூத்திரத்தின்படி பக்தனுக்கும், ப்ரபந்நனுக்கும் உபாயாஷ்டாநாத் பூர்வபாஸிகளாயுள்ள ப்ரா ரப்த பிந்ரங்களான பூர்வாகங்கள் நஷ்டங்களாம். அகாவது அவை களுக்கு ஸர்வேசுவரன் பலப்ரதானம் பண்ணுகிறதில்லை. உபாயா ஷ்டாநாத் நந்தரபாஸியாய் அபுத்தி பூர்வமாயுள்ளபாபம் இவனிட்த் தில் ஸம்பந்நிக்கிறதில்லை. அதாவது ஸர்வேசுவரன் பலப்ரதானம் பண்ண ஸங்கல்பிக்கிறதில்லை. காதாசித்தமாக புத்தி பூர்வகமாக பாபம் ஏற்பட்டால் ப்ராய:சித்தத்தாலேயாதல், அதுபவத்தாலே யாதல்போகும். இவ்விடத்தில் பாபம் என்கிற சப்தத்தால் உத்தேச்ய மான மோக்ஷவிரோதபான புண்யமும் விவக்ஷிதம். இதற்கு, “ஸவெபு வாஷ்டாநொ நிவதபுனெ” “வனதெவெ நிரயா ஸாத” “ஸர்வே பாப்மானோ நிவர்த்தந்தே” “ஏதேவை நிரயாஸ் தாத” என்கிற இவை ப்ரமாணங்கள். “நாஹுக்ஷ க்ஷயதெகபு” “நாபுத்தம் க்ஷீபதேகர்ம்” என்பது அகிருதப்ராய:சித்தவிஷயம். ப்ராரப்தமாவது ப்ரலோன்முகமான பாபம். புத்தி பூர்வகமான உத் தராகம் அடிக்கடி நேர்ந்தால் உபாயப்ரச்யுதி ஏற்படும்.

இங்ஙனமன்றிக்கே ப்ருஹ்மவிதபசாரம் நேர்ந்தால் அவர் களிடம் க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டாலல்லது வித்யாமாஹாத்ம்

யத்தால் நிவ்ருத்தமாகாது. இந்த விஷயம் பாகவதத்தில் நவமஸ் கந்தத்தில் அம்பரீஷ வ்ருத்தாந்தத்தில் காணலாம். ப்ருஹ்மவிதப சார நிருபணத்தை ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் கண்டுக்கொள்க. விஸ்தர பயத்தாலே இங்கு நிருபிக்கப்படவில்லை.

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சரித்திரம்.

[218-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

ஆழ்வான் பரமபதமடைந்தது.

ஆழ்வான் நம்பெருமானிடம் சென்று ஸேவித்து தனது சரீ ரத்தைப் போக்கி மேல்விடு தந்தருளவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித் தார். அதற்குப் பெருமாள் உமக்கும் உம்முடைய சம்பந்தம் உடை யார்க்கும் பரமபதந் தந்தோமென் றருளிச்செய்தார். அதுகேட்ட உடையவர் ஆழ்வான் ஸம்பந்தத்தால் தமக்குப் பேறு தப்பாதென்று நினைத்து உடுத்த காஷாயத்தை மேலே எறிந்து சந்தோஷித்தார். பின் ஆழ்வான் நோக்கி “நானிருக்கும்போது நீர் முன்செல்வதற்கு இப்படிக்கேட்கலாமோ” என்ன “பரமபதத்தின் அடைவுகேட்டுக் கஞ்சிக்கேட்டேன்” “முடியுடைவானவர்முறைமுறை எதிர்கொள்ள” என்றபடி அடிபேன் முன்னே சென்றேனையாகில் பின்னே வரும் தேவரீரை எதிர்கொண் டழைக்கலாம்” என்று ஆழ்வான் பதி லுரைத்தார். உடனே இவர் ஆழ்வானைக் கட்டிக்கொண்டு விம்மல் பொருமலோடு “என்னுயிருக்குச் சமானரான உம்மைவிட்டு நான் எப்படி உயிர்தரிப்பேன்? உம்மோடு என்னையும் அழைத்துச் செல் லாமல் தனியே செல்லுதற்கு நீர் எங்ஙனம் உடன்பட்டீர். கண் ணைக்கவரும் நம்பெருமானுழைகவிட்டுப் பரமபதநாதனைச் சேவிக் கச் செல்லுகிறீரோ? பரமபதநாதனும், நித்யரும், முக்தரும், உம் மைப் பெறுவதற்கு என்ன சுகிர்தம் செய்தார்களே? நம் பெருமா

னும் நாமும் உம்மைப்பிரிய என்ன பாபம் செய்தோமோ? அதிக மாய்ச் சொல்லி உம்மைப் புண்படுத்துவானேன்? “உம் பேற்றுக்குத் தடையாகாமல் நீர் சுகமாகவே போய்வாரும்” என்று விடைகொடுத்தருளினார். அதன்பின்பு ஆழ்வான் திருமானிகை சென்று தம் தேவிகளையும் இரு குழந்தைகளையும் இவரிடம் ஒப்புவித்து இவருடைய திருவடிகளையே நினைத்துக்கொண்டு பாமபதமடைந்தார்.

வடுகநம்பியின் பெருமை.

உடையவரது உள்ளன்பிற் குரிமையுடைய சிஷ்யர்களில் வடுக நம்பி மிகவுயர்ந்தவர். அவர் ஆசார்யனையன்றி வேறுதெய்வ மறியாதவராய் இவர் திருவடி நிலைகளையே தஞ்சமாகப்பற்றி மற்றொருவரை மனத்தினாலும் கருதாத மாண்புடையராய் இருந்தவர். அவர் ஒருநாள் உடையவரோடு யாத்நையாகப் புறப்பட்டார். அப்போது அவர் தம் ஆசார்யர் திருவாராதனமான பகவத் விக்ரஹத்துடன் தம்முடைய திருவாராதனத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு செல்ல அதனைக்கண்ட உடையவர் ஒருவசையாகத் தம் வெறுப்புக்குறிப்பை வெளியிட்டார். உடனே வடுகநம்பி பகவத் விக்ரஹத்தைக் காட்டிலும் தம்முடைய திருவாராதனமான ஆசார்ய விக்ரஹமே தமக்குச் சிறந்ததென்ற கோட்பாட்டினால் அங்ஙனம் செய்ததாக மறுமொழி கூறினார். இங்ஙனமே அவர் பின்னும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பெருமாள் கண்ணழகில் ஈடுபட்டிருந்தால் தாம் தம்முடைய ஆசார்யரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய கண்ணழகை மிகவும் ஆசைப்பட்டு விரும்புவார்.

ஒருநாள் ஆசார்யர் அமுதுசெய்து மிச்சத்தை இவருக்குக் கொடுக்க இவர் சாப்பிட்டுக் கை சோதித்துக் கொள்ளாமலே தலையில் தடவி அக்கிரித்தார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அதைக்கண்டு கையை அலம்பிவிடும்படி சொல்ல ஆசார்யர் கட்டளையென்று அப்படியே செய்தார். மறுநாள் ஆசார்யர் கொடுத்த பெருமாள் ப்ரசாதத்தைச் சாப்பிட்டு முன்போலக் கையைச் சோதிக்க அதனை ஆசார்யர் கண்டு காரணம் கேட்டார். அதற்கு வடுகநம்பி நேற்று ஸ்வாமி சாதித்த படி செய்தேனென்றார். அதனால் உடையவரும் இவருக்குத் தோற்றோமென்று மிகவும் உகந்தருளினார். பகவத் பிரசாதத்திலும் பாகவத பிரசாதமே மேலாக நினைக்கத்தக்கதென்பது இதனால் நன்கு விளங்கும்.

ஒருநாள் இவர் ஆசார்யரான உடையவருக்குப் பாலமுது காய்ச்சும்வேளையில் பெருமாள் வெளியே புறப்பாடாகி எழுந்தருள், உடையவர் இவரை வெளியில் அழைத்தார், அப்பொழுது இவர் “தேவரீருடைய பெருமானை ஸேவிப்பதற்கு வந்துவிட்டால் அடியேனுடைய பெருமாளுக்காகக் காய்ச்சுகிற பால் பொங்கிப்போகுமே” என்று சொல்லி வருவதற்கு மறுத்துவிட்டார்.

மற்றொருநாள் இவர் தம் திருமானிகையில் உறவினர் சிலர் வந்து விருந்துண்டு போயினர்: போன்பிறகு அவர்கள் உபயோகித்த பாத்திரங்களை பெல்லாம் இவர் உடைத்தெறிந்துவிட்டு முதலியாண்டான் புழைக்கடையில் கழித்த மட்பாத்திரங்களை உபயோகித்தார்.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பெருமை.

ஒருநாள் கிடாம்பியாச்சான் அழகர் முன்னிலையில் ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் விண்ணப்பம் செய்யும்போது “அகதும் சரணாகதம்” என்று சொல்ல அதனை அழகர் கேட்டு நம்மிராமாதுஜனிருக்க “அகதும்” என்றுரைக்கலாமோ? என்று வெகுண்டு கூறியருளினார். அது நிற்க; நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழியில் “கலியங்கெடுங்கண்டு கொள்மின்” என்னும் பகுதியை ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கருளிச்செய்யும்போது கீதையின் பதினெட்டாம் அத்யாயத்தில் சரமசுலோகம் பிறந்ததுபோல ஆழ்வார் பிறந்த விசாக நக்ஷத்திரத்திற்குப் பதினெட்டாவதான திருவாரதிரை நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இனி அவதரிக்கப் போவதாகத் தெரிவித்தருளினார். நாதமுனிகள் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் வருங்காலவருவத்தைக்காண ஆவல்கொள்ள நம் மாழ்வாரும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் வருங்காலவருவத்தை ப்ரத்யக்ஷமாக்கி அதன்படியே ஒரு விக்ரஹமேற்படுத்தி நாதமுனிகள் கையில் கொடுத்தார். இந்த விக்ரஹம் பவிஷ்யதாசார்யவிக்ரஹமென்று வழங்கப்பெறும்.

அதுவன்றியும், உடையவருடைய அன்பும், பெருந்தன்மையும், அருளும் அளவிலடங்காதவாகும். இவர் ஐந்து ஆசார்யர்களிடம், ஐந்தர்த்தங்களைக்கேட்டு அவற்றை உலகுக்கு உபகரித்தருளினார். முத்துமாலையின் நடுவே வினைமதிப்பில்லாத மாணிக்கம் விளக்க

முத்துத் திருமுறுபோல், குருபரம்பரையாகிற மாலைக்கு இவர் ஒரு நாயக்கல்லாய் விளங்கினார். பெருமானாகிற பெரியகடலில் நம்மாழ்வாசராகிய காளமேகம் புதுத்து, கருணையாகிய ஜலத்தைப் பருகி, நாதமுனிகளான மலையில்பெய்து, அம்மழைஜலம் உய்யக் கொண்டார், மணக்கால்நம்பிகளான அறுவிகளாகப் பாய்ந்து ஆள வந்தாராகிற ஆற்றில் கலந்து பெரியநம்பியாகிய வாய்க்காலின் வழிச்சென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாராகிற ஏரியில் தங்கி எழுபத்துநான்கு ஆசார்யர்களாகிற மதருகள் வழிபாகப் புறப்பட்டு சம்சாரிகளாகிற நிலங்களில் பாய்ந்து உய்வித்தது.

பகவதவதாரங்களில் ராமகிருஷ்ணாவதாரங்களும், திவ்யதேசங் களில் கோயில், திருமலை, பெருமான்கோயில், திருநாராயணபுரங் களும், ரிஷிகளில் வியாச பராசர சுக சௌனக நாரதர்களும், ஆழ் வர்களில் நம்மாழ்வாரும், எப்படி முக்கியமோ? அப்படியே ஸ்ரீவா சார்யர்களில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முக்பராய் விளங்கினார். இவர் அஞ் சினவர்களுக்குப் பெருமானைப் புகலாகக் காட்டியதினாலும், வேதப் பிரமாணங்களுக்கு அர்த்தமருளிப்பதினாலும், ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்களுக்கு விரிவுரை உரைத்துப்பொழுது போக்கிய தினாலும், ஸ்ரீபாஷ்யம் வரைந்து வேறுமதங்களை வென்று விசிஷ்ட டாத்தவாத மதத்தை நிலைநிறுத்தியதினாலும் இவர் எல்லாரிலும் முக்கியராய் விளங்கினாரென்று அறிபத்தக்கது. நம்மாழ்வார் கொள் கையை, இவர் பரவச்செய்ததலால் “மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்” என்ற பெருப்பாக்கியத்தைப் பெற்றார். இவருக்கு முன்பிருந்தார் ஆசார்யர்களாகவும், இவருக்குப் பின்புள்ளார் இவருடைய சிஷ்யர் களாகவுமிருந்து விடுபெற்றார்கள். நம்பெருமாள்முதல் மணவாள மாமுனிகள் வரை உள்ள ஆசார்யர்களும் தம் சிஷ்யர்களுக்கு இவரே தஞ்சமென்று காட்டினார்கள். இவருடைய பிள்ளை ஆசார்யர் களுடைய புத்தர்களும் இவருக்குச் சிஷ்யர்களாகவே இருந்தார்கள்.

(தொடரும்).

கா. ரா. இராமா நுஜன்.
உறையூர்.

ஸ்ரீ

கோயமுத்தூர்.

ஸ்ரீ ராமா நுஜஸித்தாந்த ஸபையின்,
இரண்டாம் வருஷோத்ஸவம்.

இந்தச்சபையின் இரண்டாம் வருஷோத்ஸவம் இவ்வருஷத் தில் கோயமுத்தூர் பெரியகடைத்தெரு முனிசிபல் ஸ்கூலில் நான்கு அக்ஷபத்ரஸ் ஆவணியீ 13, 14உகளில் (29-8-26. 30-8-26) ஸ்ரீமார். C. V. வெங்கடசாமணியங்கார் (B. A. B. L. M. L. C.) ஸ்வாமியின் அக்ராஸநாதிபத்யத்தில் நடைபெற்றது.

அக்காலத்தில் ஸபையின் காரியநரிசியாகிய S. கண்ணுச் சாமிக்கவுண்டர்(B.A.B.L.) அவர்களால் ஸபையின் அறிக்கைப் பத்தி ராம் வாசிக்கப்பட்டது. அதன்பின்னர் கண்டப்பாளையம் ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி, ஸத்ஸங்கம் என்ற விஷயத்தைக்குறித்துச் சுருதி ஸ்மிருதி இதிறாஸ புராணங்களிலிருந்து பலஹைதுக்கள் காட்டி நிரூபித்து ஸபையோர்கள் அறியும்படி உபந்யஸித்தார். ஸ்ரீ. உ. வே. வேதவியாஸப்பட்டர்ஸ்வாமி, மனுஷ்யதேகதூர்ஸபத்வமும், கர்த்தவ்யமும் என்ற விஷயத்தைக்குறித்து விரிவாகப் பலவுதாரணங் காட்டி உபந்யஸித்தார். வக்கீல் ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீசைவசக்ரவர்த்தி யாசார்யஸ்வாமி, ஆத்மதத்வம் என்ற விஷயத்தைக்குறித்து மதவாதி கள்கூறும் ஆசேஷபணைகளை எடுத்துக்காட்டி, அவற்றைத் தக்கப்ர மாணங்களால் எடுத்துக்கோந்த, ஆத்மா ஜ்ஞாநார்த்தஸ்வரூபமுடையது என்று நிரூபித்து, ஸபையோர்கள் விபப்புறும்படி தெளிவாக உபந்யஸித்தார். ஹரிஸமயதிவாகரப் பந்திராதிபர், இளைபெரு மான், பகவதவதாரம் என்ற இரண்டு விஷயங்களைக்குறித்துக் கம்பராமாயணத்திலிருந்தும், அருளிச்செயலிலிருந்தும் பலபாடல் களை எடுத்துக்காட்டித் தெளிவாக உபந்யஸித்தார். அக்ராஸநாதி பதி, உபந்யாஸகர்களால் விரித்துரைக்கப்பட்ட விஷயங்களின் ஸா ரம்சங்களைச் சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும் எடுத்துரைத்து முடிவுரைகூறி முடித்துவிட்டு, ஸபையினரை நோக்கி இனி இச்சபை

முந்தத் திகழுமாறுபோல், குருபரம்பரையாகிற மாலைக்கு இவர் ஒரு நாயகக்கல்லாய் விளங்கினார். பெருமானாகிற பெரியகடலில் நம்மாழ்வாராகிய காளமேகம் புதுந்து, கருணையாகிய ஜலத்தைப் பருகி, நாதமுனிகளான மலையில்பெய்து, அம்மழைஜலம் உய்யக் கொண்டார், மணக்கால்நம்பிகளான அறுவிகளாகப் பாய்ந்து ஆள வந்தாராகிற ஆற்றில் கலந்து பெரியநம்பியாகிய வாப்க்காலின் வழிச்சென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரமாகிற ஏரியில் தங்கி எழுபத்துநான்கு ஆசார்யர்களாகிற மதகுகள் வழிபாகப் புறப்பட்டு சம்சாரிகளாகிற நிலங்களில் பாய்ந்து உய்வித்தது.

பகவதவதாரங்களில் ராமகிருஷ்ணாவதாரங்களும், திவ்யதேசங் களில் கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயில், திருநாராயணபுரங் களும், ரிஷிகளில் வியாச பராசர சுக செளனக நாரதர்களும், ஆழ் வர்களில் நம்மாழ்வாரும், எப்படிமுக்கியரோ? அப்படியே பூர்வா சார்யர்களில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முக்பராய் விளங்கினார். இவர் அஞ் சினவர்களுக்குப் பெருமானைப் புகலாகக் காட்டியதினாலும், வேதப் பிரமாணங்களுக்கு அர்த்தமருளிபதினாலும், ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செபல்களுக்கு விரிவுரை உரைத்துப்பொழுது போக்கிய தினாலும், ஸ்ரீபாஷ்யம் வரைந்து வேறுமதங்களை வென்று விசிஷ்ட டாத்தவைத மதத்தை நிலைநிறுத்தியதினாலும் இவர் எல்லாரிலும் முக்கியராய் விளங்கினாரென்று அறியத்தக்கது. நம்மாழ்வார் கொள் கையை. இவர் பரவச்செய்ததலால் “மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்” என்ற பெரும்பாக்கியத்தைப் பெற்றார். இவருக்கு முன்பிருந்தார் ஆசார்யர்களாகவும், இவருக்குப் பின்புள்ளார் இவருடைய சிஷ்யர் களாகவுமிருந்து வீடுபெற்றார்கள். நம்பெருமாள்முதல் மணவாள மாமுனிகள் வரை உள்ள ஆசார்யர்களும் தம் சிஷ்யர்களுக்கு இவரே தஞ்சமென்று காட்டினார்கள். இவருடைய ஐந்து ஆசார்யர் களுடைய புத்ரர்களும் இவருக்குச் சிஷ்யர்களாகவே இருந்தார்கள்.

(தொடரும்).

கா. ரா. இராமா நுஜன்.
உறையூர்.

ஸ்ரீ

கோயமுத்தூர்.

ஸ்ரீ ராமா நுஜஸித்தாந்த ஸபையின்,
இரண்டாம் வருஷோத்ஸவம்.

இந்தச்சபையின் இரண்டாம் வருஷோத்ஸவம் இவ்வருஷத் தில் கோயமுத்தூர் பெரியகடைத்தெரு முனிசிபல் ஸ்கூலில் நான்கு அக்ஷயவ்ரு ஆவணிமீ 13, 14களில் (29-8-26. 30-8-26) ஸ்ரீமார். C. V. வெங்கடரமணையங்கார் (B. A. B. L. M. L. C.) ஸ்வாமியின் அக்ராஸநாதிபத்யத்தில் நடைபெற்றது.

அக்காலத்தில் ஸபையின் காரியநரிசியாகிய S. கண்ணுச் சாமிக்கவுண்டர்(B.A.B.L.) அவர்களால் ஸபையின் அறிக்கைப் பத்தி ரம் வாசிக்கப்பட்டது. அதன்பின்னர் சுண்டப்பாளையம் ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி, ஸத்ஸங்கம் என்ற விஷயத்தைக்குறித்துச் சுருதி ஸ்மிருதி இதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்து பலஹைதுக்கள் காட்டி நிரூபித்து ஸபையோர்கள் அறியும்படி உபந்யஸித்தார். ஸ்ரீ. உ. வே. வேதவியாஸப்பட்டர்ஸ்வாமி, மனுஷ்யதேகதூர்ஸபத்வமும், கர்த்தவ்யமும் என்ற விஷயத்தைக்குறித்து விரிவாகப் பலவுதாரணங் காட்டி உபந்யஸித்தார். வக்கீல் ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீசைலசக்ரவர்த்தி யாசார்யஸ்வாமி, ஆத்மதத்வம் என்ற விஷயத்தைக்குறித்து மதவாதி கள்கூறும் ஆக்ஷேபணைகளை எடுத்துக்காட்டி; அவற்றைத் தக்கப்ர மாணங்களால் எடுத்துக்கோந்து, ஆத்மா ஜ்ஞாநாந்தஸ்வரூபமுடையது என்று நிரூபித்து, ஸபையோர்கள் வியப்புறும்படி தெளிவாக உபந்யஸித்தார். ஹரிஸமயதிவாகரப் பத்திராதிபர், இளையபெரு மாள், பகவதவதாரம் என்ற இரண்டு விஷயங்களைக்குறித்துக் கம்பராமாயணத்திலிருந்தும், அருளிச்செயலிலிருந்தும் பலபாடல் களை எடுத்துக்காட்டித் தெளிவாக உபந்யஸித்தார். அக்ராஸநாதி பதி, உபந்யாஸகர்களால் விரித்துரைக்கப்பட்ட விஷயங்களின் ஸா ராம்சங்களைச் சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும் எடுத்துரைத்து முடி வுரைகூறி முடித்துவிட்டு, ஸபையினரை நோக்கி இனி இச்சபை

256

ஹரிஸ்மய திவாகரம்

என்றும் சிலபுற்றுகின்ற வினங்க நீங்கனெல்லீரும் ஆதரிப்பதற்
முன்வரவேண்டும். பானம் இது விஷயத்தில் இயன்ற உதவிசெய்
தற்கு விரித்தனாகவிருக்கிறேன். இவ்வூரில் இத்தகைய ஸபை நிதி
பெறுவதன்றோ பாவர்க்கும் பெறுப்பேறாகும் என்று மனக்குத்
கலந்துடன் உரைத்துப்பூர்த்திசெய்தார். பின்னர் ஸபையின் கா
யதரிசி அக்ராஸாதிபதிக்கும், உபநாயகர்களுக்கும், ஸபையோ
களுக்கும் வந்தனங்கூற, சந்தனதாம்பூலாதினும் பேருமான் கண்
டருளப்பெற்ற ப்ராஸாதங்களும் வழங்கப்பெற்று ஸபைபூர்த்தி
புற்றது.

ஸ்ரீ:

மதிப்புரை.

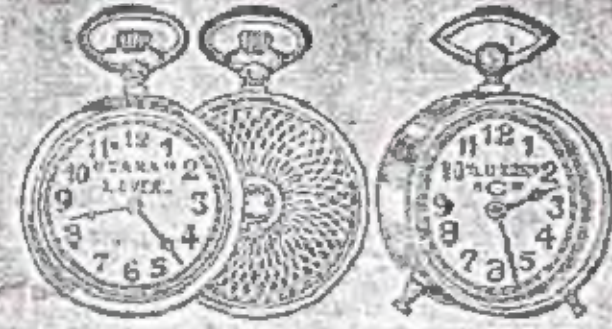
கம்மபாலன்:— இது, கம்மஜாதியாரின் முன்னேற்றத்திற்குரிய
பலவகைத்துறைகளும், வளர்ச்சியடையுமாறு கோவில்பட்டி
த்சுநனகம்ம மஹாஜன சங்கத்தின் ஆதரவுபெற்றுத் திருத்தண்கா
லினின்றும் ஸ்ரீமத் R. வேங்கடஸாமி நாயுடவர்கள் பத்திராதி
பத்தியத்தில் மாநகராருமுறை புத்தகருபமாக வெளிவரும் தமிழ்ப்
பத்திரிகை. இப்பத்திரிகையின் கொள்கைக்கேற்ப பலகட்டுரை
களும், உழவு, வானிகம், கைத்தொழில், அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய
பலகுறிப்புக்களும் பாவரும் விரும்பும்படி எழுதப்படுகின்றன.
இதன் வருடச்சந்தா ரூபா ஒன்று. தனிப்பிரிதி அனா 1½. வேண்டு
வோர் மாணேஜர் "கம்மபாலன்" ஆபீஸ், திருத்தண்கால். சாத்தூர்
S. I. R. என்ற விலாஸத்திற் பெறலாம்.

பத்திராதிபர்.

இனாம்!

இனாம்!!

'C' ரிஜிஸ்டர் டைம்பீஸ் இனாம்.

உயர்ந்த 18 காரட் ரோல்ட் கோல்ட் டாரா லீவர் பாக்கட் வாச்
இந்து வகுப்பின் உத்தீரவாதம். டைலில் அச்சிட்டிருந்து நுபாய் விலை
யுள்ளதும், பின்புறம் சித்திரவேலை செய்யப்பட்டதுமான ஒரு கடிவாரத்
திற்கு ஆர்டர் செய்கிறவர்களுக்கு எங்களின் 'C' ரிஜிஸ்டர் செய்த டைம்பீஸ்
இனமாகக் கொடுக்கப்படும். சில நாளைக்குமாத்திரம் ஒரு கடிவாரத்திற்கு ஆர்டர்
செய்தால் ஒரு டைம்பீஸ் இனமாகக் கொடுக்கப்படும். மூத்தம் கண்பர்
சட்டு.

கடியாரம் விலை ரூ. 5 தான்.

காப்டன் வாச் கம்பெனி.

தபால் பெட்டி No. 285, மதராஸ்.

பாதி விலை!

பாதி விலை!!

ஒரு மாதம்வரையிலும்.

அசல் விலை

பாதி விலை

ரூபாய்

ரூபாய்

14

7

22 காரட் ரோல்ட் கோல்ட் கைகடியாரம் 10 வருஷம் உத்தீரவாதம்.
பார்வைக்கு அழகாயும், இக்கடியாரங்களில் எம்மாதினி ஷேப் ஆனபோதிலும்
அலாப்பிவைக்கப்படும். பாதி விலை ரூ. 7. ஒவ்வொரு கடியாரமும் ஒரு
பட்டு பட்டையுடன் அனுப்பப்படும்.

ஸ்வான் ஹவுஸ்,

தபால் பெட்டி 508, பி. டி. மதராஸ்.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதி காரமா தஜரயநம்

கூடல் மான் மியம்.

இது, அவை சந்திரமாலா என்ற இரண்டு கடவுள் மாதிரியுடையதும், சங்கம் விளங்கப்பெற்றதும், திருப்பல்லாண்டு விளைந்த சிவமாமலைய மதுரைப்பட்டியின் பெருமை என்னும் செவ்வையாய் எடுத்த அமைச்சும் ஓர் அரிய தாலும். இது, பஞ்சமாண்ட புரானத்தை முதல் நாலாகக்கொண்டு விளங்கிய பழமையான தமிழ்க் காவ்யத்தின் மும் வசனரூபமாக கழுதப்பெற்றது; படிப்பவர்களுக்கு இன்பத்தை விளைவிப்பது, இதில் அரிய பலவிஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆகவால் யாவரும் பேரற்றத்தக்கதே. சிறும்புள்ளவர்கள் கீழ்க்கு ஹரிஸமயதிவாகரம் ஆபீஸுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ள.

இதன் விலை அனா 0-6-0.

இக்கனம்,

மாளேஜர்.

239, ஹரிஸமயதிவாகரம் பிரஸ், மதுரை.

இதில் குணமில்லையென்று ரூபிப்பவர்களுக்கு

இனம் ரூபாய் 100.

அந்நிய நாடுகளிலும் தன்கு மதித்து மெடல் பெற்றது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண டெண்டல் பாம்.

தந்தவியாதிகளைப்போக்கி பற்களை உறுதியாக்கும்,

பற்பொடி.

எல்லா கடைகளிலும் கிடைக்கும்.

பாட்டில் விலை அனா 4.

வியாபாரிகளுக்கு நக்கமிஷன் கோடுக்கப்படும்.

ஏஜண்டுகள் தேவை.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண & கோ. மன்னார்தடி.

விளம்பர விகிதம்.

எல்லா ஆட்டர்களும் மணியார்டர்முலம் அனுப்புவதுடன் முழுவிவரமும் தெளிவாய் எழுதவேண்டும்.

எங்களுடைய பத்திரிகை பிரதிமாதம் 1500 காப்பிகள்வரை பல ஊர்களுக்கும் போகின்றதினால், விளம்பர சமாசாரம் கொடுக்கிறவர்கள் அடியில் குறிப்பிட்டிருக்கிற விகிதப்படி தங்கள் களுக்கு தேவையான காலத்திற்கு ஆட்டர் கொடுக்க வேண்டுகிறோம்.

பக்கம்.	1 மீ	3 மீ	6 மீ	1 வரு
முழு பக்கம்	ரூ. 3-0-0	8-0-0	16-0-0	32
அரை பக்கம்	ரூ. 1-8-0	4-0-0	8-0-0	16
ஒரு பக்கம்	ரூ. 0-12-0	2-0-0	4-0-0	8

இக்கனம்,

மாளேஜர்.

239, ஹரிஸமயதிவாகரம் ஆபீஸ்,

தெற்குமாரட்டுத் தெரு, மதுரை.

WHAT IS YOUR DUTY TO YOUR COUNTRY?

*To support Home Industries and
give proper encouragement.*

The Madras Pencil Factory,

P. Box 86, MADRAS